# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 14 Νοεμβρίου 2002 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Τ-94/00, Τ-110/00 και Τ-159/00,

**Rica Foods (Free Zone) NV,** με έδρα στο Oranjestad (Αρούμπα), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο G. van der Wal, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

**Free Trade Foods NV,** με έδρα στο Curaçao (Ολλανδικές Αντίλλες),

**Suproco NV,** με έδρα στο Curaçao,

εκπροσωπούμενες από τους M. Slotboom και J. Coumans, avocats, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσες-ενάγουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

υποστηριζόμενες από το

**Βασίλειο των Κάτω Χωρών,** εκπροσωπούμενο από τους J. van Bakel και H. G. Sevenster, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνον,

κατά

**Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον T. van Rijn, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής-εναγομένης,

υποστηριζόμενης από το

**Βασίλειο της Ισπανίας,** εκπροσωπούμενο από την N. Díaz Abad, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνον και στις τρεις υποθέσεις,

και από τη

**Γαλλική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από τον G. de Bergues και την L. Berheim, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα στις υποθέσεις Τ-94/00 και Τ-110/00,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, αίτηση ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 465/2000 της Επιτροπής, της 29ης Φεβρουαρίου 2000, για την καθιέρωση μέτρων διασφάλισης όσον αφορά τις εισαγωγές, από τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη, προϊόντων του τομέα της ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ (ΕΕ L 56, σ. 39), και, αφετέρου, αίτηση αποζημιώσεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, Πρόεδρο, K. Lenaerts, και J. Azizi, δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 14ης Μαρτίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

### Η κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης

1 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 2038/1999 του Συμβουλίου, της 13ης Σεπτεμβρίου 1999, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 252, σ. 1), το Συμβούλιο προέβη στην κωδικοποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81, της 30ής Ιουνίου 1981, που είχε θεσπίσει αυτή την κοινή αγορά (ΕΕ L 177, σ. 4), μετά τις πολλαπλές τροποποιήσεις του. Αυτή η οργάνωση έχει ως αντικείμενο τη ρύθμιση της κοινοτικής αγοράς ζάχαρης προκειμένου να αυξηθεί η απασχόληση και να ανέλθει το επίπεδο ζωής των κοινοτικών παραγωγών ζάχαρης.

2 Η στήριξη της κοινοτικής παραγωγής μέσω εγγυημένων τιμών περιορίζεται στις εθνικές ποσοστώσεις παραγωγής (ποσοστώσεις Α και Β) που χορηγούνται από το Συμβούλιο, εν προκειμένω με τον κανονισμό 2038/1999, σε κάθε κράτος μέλος, το οποίο τις κατανέμει στη συνέχεια μεταξύ των παραγωγών του. Η ζάχαρη που εμπίπτει στην ποσόστωση Β (ζάχαρη Β) υπόκειται, σε σχέση με τη ζάχαρη της ποσοστώσεως Α (ζάχαρη Α), σε υψηλότερη εισφορά κατά την παραγωγή. Η παραγόμενη καθ' υπέρβαση των ποσοστώσεων Α και Β ζάχαρη αποκαλείται «ζάχαρη Γ» και δεν μπορεί να πωληθεί εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, εκτός αν διατεθεί ως ποσόστωση Α και Β την επόμενη περίοδο.

3 Για τις εκτός Κοινότητας εξαγωγές χορηγούνται, εκτός της ζάχαρης Γ, επιστροφές κατά την εξαγωγή βάσει του άρθρου 18 του κανονισμού 2038/1999, που αντι-

σταθμίζουν τη διαφορά μεταξύ της τιμής στην κοινοτική αγορά και της τιμής στην παγκόσμια αγορά.

4 Η ποσότητα της ζάχαρης για την οποία χορηγείται επιστροφή κατά την εξαγωγή και το συνολικό ετήσιο ποσό επιστροφής ρυθμίζονται από τις συμφωνίες του παγκοσμίου οργανισμού εμπορίου (ΠΟΕ) (στο εξής: συμφωνίες ΠΟΕ) τις οποίες έχει υπογράψει η Κοινότητα [απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σύναψη των συμφωνιών που απέρρευσαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994), ΕΕ L 336, σ. 1]. Το αργότερο από την περίοδο 2000/2001, η ποσότητα της εξαγόμενης με επιστροφή ζάχαρης και το συνολικό ποσό των επιστροφών έπρεπε να περιορίζονται σε 1 273 500 τόνους και 499,1 εκατομμύρια ευρώ, το οποίο συνιστούσε μείωση κατά 20 και 36 % αντιστοίχως σε σχέση με τους αντίστοιχους για την περίοδο 1994/1995 αριθμούς.

**Οι σχέσεις με τις ΥΧΕ**

5 Βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο σ', ΕΚ, η δράση της Κοινότητας περιλαμβάνει τη σύνδεση με τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη (ΥΧΕ), «με σκοπό την αύξηση των εμπορικών συναλλαγών και την προώθηση με κοινή προσπάθεια της οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης».

6 Οι Ολλανδικές Αντίλλες και η Αρούμπα ανήκουν στις ΥΧΕ.

7 Η σύνδεση των τελευταίων με την Κοινότητα διέπεται από το τέταρτο μέρος της Συνθήκης ΕΚ.

8 Το Συμβούλιο έχει εκδώσει, βάσει του άρθρου 187 ΕΚ, διάφορες αποφάσεις σχετικές με τη σύνδεση των ΥΧΕ με την Κοινότητα. Συγκεκριμένα, στις 25 Ιουλίου 1991, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 91/482/ΕΟΚ (ΕΕ L 263, σ. 1), η οποία, σύμφωνα με το άρθρο της 240, παράγραφος 1, έχει εφαρμογή για διάστημα δέκα ετών από 1ης Μαρτίου 1990.

9 Η απόφαση 97/803/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 1997, για την ενδιάμεση αναθεώρηση της απόφασης 91/482 (ΕΕ L 329, σ. 50, στο εξής, μαζί με την απόφαση 91/482, η «απόφαση ΥΧΕ») τροποποίησε διάφορες διατάξεις της αποφάσεως 91/482. Στις 25 Φεβρουαρίου 2000, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2000/169/ΕΚ για την παράταση ισχύος της απόφασης ΥΧΕ (ΕΕ L 55, σ. 67) μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου 2001.

10 Το άρθρο 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ ορίζει τα εξής:

«Τα προϊόντα καταγωγής των ΥΧΕ εισάγονται στην Κοινότητα άνευ δασμών.»

11 Το άρθρο 102 της ίδιας αποφάσεως ορίζει τα εξής:

«Με την επιφύλαξη [του άρθρου] 108β, η Κοινότητα δεν επιβάλλει στις εισαγωγές των προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ ούτε ποσοτικούς περιορισμούς, ούτε μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος.»

12 Το άρθρο 108, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως ΥΧΕ παραπέμπει στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως (στο εξής: παράρτημα ΙΙ), όσον αφορά τον ορισμό της έννοιας των προϊόντων καταγωγής και των σχετικών μεθόδων διοικητικής συνεργασίας. Κατά το άρθρο 1 του εν λόγω παραρτήματος, ως προϊόν καταγωγής των ΥΧΕ, της Κοινότητας ή των κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής ή του Ειρηνικού (στο εξής: κράτη ΑΚΕ) θεωρείται το προϊόν που έχει είτε εξ ολοκλήρου παραχθεί είτε επαρκώς μεταποιηθεί εντός αυτών.

13 Το άρθρο 3, παράγραφος 3, του παραρτήματος ΙΙ περιλαμβάνει έναν πίνακα των επεμβάσεων κατεργασίας ή μεταποιήσεως που θεωρούνται ανεπαρκείς για να προσδώσουν την ιδιότητα του προϊόντος καταγωγής σε ένα προϊόν προελεύσεως ΥΧΕ.

14 Το άρθρο 6, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙ ορίζει, ωστόσο, τα ακόλουθα: «Όταν προϊόντα εξ ολοκλήρου παραγόμενα στην Κοινότητα ή στα κράτη ΑΚΕ υφίστανται κατεργασίες ή μεταποιήσεις στις ΥΧΕ, θεωρούνται ότι έχουν εξ ολοκλήρου παραχθεί στις ΥΧΕ.» Πρόκειται για τους αποκαλούμενες κανόνες «σωρεύσεως εισαγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και ΑΚΕ/ΥΧΕ».

15 Βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 4, του παραρτήματος ΙΙ, αυτοί οι κανόντες σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και ΑΚΕ/ΥΧΕ εφαρμόζονται σε «όλες τις κατεργασίες ή μεταποιήσεις που πραγματοποιούνται στις ΥΧΕ, συμπεριλαμβανομένων των εργασιών που απαριθμούνται στο άρθρο 3, παράγραφος 3».

16 Η απόφαση 97/803 (βλ. ανωτέρω σκέψη 9) προσέθεσε, μεταξύ άλλων, στην απόφαση ΥΧΕ το άρθρο 108β του οποίου η πρώτη παράγραφος ορίζει τα εξής: «[...] η σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ, που αναφέρεται στο άρθρο 6 του παραρτήματος ΙΙ γίνεται δεκτή για ετήσια ποσότητα 3 000 τόνων ζάχαρης.» Ωστόσο, η απόφαση 97/803 δεν περιόρισε την εφαρμογή του κανόνα σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

**Τα μέτρα διασφαλίσεως έναντι των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων ζάχαρης και κακάου που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ**

17 Στις 15 Νοεμβρίου 1999 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2423/1999, για την καθιέρωση μέτρων διασφαλίσεως όσον αφορά τη ζάχαρη του κωδικού ΣΟ 1701 και τα μίγματα ζάχαρης και κακάου που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1806 10 30 και 1806 10 90 καταγωγής των υπερποντίων χωρών και εδαφών (ΕΕ L 294, σ. 11), βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ. Με αυτό τον κανονισμό, ο οποίος έχει εφαρμογή μέχρι τις 29 Φεβρουαρίου 2000, η Επιτροπή υπέβαλε τις υπαγόμενες στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ εισαγωγές ζάχαρης σε καθεστώς ελάχιστης τιμής και τις εισαγωγές μιγμάτων ζάχαρης και κακάου (στο εξής: μίγματα) καταγωγής ΥΧΕ σε διαδικασία κοινοτικής εποπτείας σύμφωνα με τις λεπτομέρειες που προβλέπονται στο άρθρο 308δ, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, περί θεσπίσεως του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 253, σ. 1).

18 Στις 29 Φεβρουαρίου 2000, η Επιτροπή εξέδωσε, επίσης βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, τον κανονισμό (ΕΚ) 465/2000, για την καθιέρωση μέτρων διασφάλισης όσον αφορά τις εισαγωγές, από τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη, προϊόντων του τομέα της ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ (ΕΕ L 56, σ. 39, στο εξής: ο προσβαλλόμενος κανονισμός).

19 Σύμφωνα με το άρθρο 1 του προσβαλλομένου κανονισμού:

«Για τα προϊόντα που υπάγονται στους δασμολογικούς κωδικούς ΣΟ 1701, 1806, 10 30 και 1806 10 90, η σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, που αναφέρεται στο άρθρο 6 του παραρτήματος ΙΙ της [αποφάσεως ΥΧΕ] γίνεται δεκτή για ποσότητα 3 340 τόνων ζάχαρης στη διάρκεια εφαρμογής του παρόντος κανονισμού.

Για να τηρηθεί το ανωτέρω όριο, για τα άλλα προϊόντα πλην της ζάχαρης ως έχει λαμβάνεται υπόψη η περιεκτικότητα σε ζάχαρη του εισαγομένου προϊόντος.»

20 Σύμφωνα με το άρθρο 2 του προσβαλλομένου κανονισμού, η εισαγωγή των προϊόντων του άρθρου 1 υπόκειται στην έκδοση πιστοποιητικού εισαγωγής, το οποίο εκδίδεται σύμφωνα με τις λεπτομέρειες των άρθρων 2 έως 6 του κανονισμού (ΕΚ) 2553/97 της Επιτροπής, της 17ης Δεκεμβρίου 1997, σχετικά με τις λεπτομέρειες έκδοσης πιστοποιητικών εισαγωγής όσον αφορά ορισμένα προϊόντα που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1701, 1702, 1703 και 1704 με σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ (ΕΕ L 349, σ. 26), που εφαρμόζονται mutatis mutandis.

21 Τέλος, το άρθρο 3 προβλέπει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αρχίζει να ισχύει την ημέρα της δημοσίευσής του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, ήτοι την 1η Μαρτίου 2000, και εφαρμόζεται έως τις 30 Σεπτεμβρίου 2000.

## Η διαδικασία

22 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 και 28 Απριλίου και στις 9 Ιουνίου 2000 αντιστοίχως, οι προσφεύγουσες-ενάγουσες (στο εξής: προσφεύγουσες) στις υποθέσεις Τ-94/00, Τ-110/00 και Τ-159/00, που είναι εταιρίες μεταποιήσεως ζάχαρης εγκατεστημένες στις ΥΧΕ (στην Αρούμπα και στις Ολλανδικές Αντίλλες), άσκησαν προσφυγές-αγωγές (στο εξής: προσφυγές) με αντικείμενο, αφενός, αίτηση ακυρώσεως του προσβαλλομένου κανονισμού και, αφετέρου, αίτηση αποζημιώσεως.

23 Με χωριστά δικόγραφα που πρωτοκολλήθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 και στις 28 Απριλίου 2000 αντιστοίχως, οι προσφεύγουσες στις υποθέσεις Τ-94/00 και Τ-110/00 υπέβαλαν επίσης αίτημα αναστολής της εκτελέσεως του προσβαλλομένου κανονισμού ή λήψεως κάθε άλλου προσωρινού μέτρου ικανού να προστατεύσει τα συμφέροντά τους.

24 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Μαΐου και 15 Ιουνίου 2000 αντιστοίχως, το Βασίλειο της Ισπανίας και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζήτησαν, σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, να παρέμβουν στις υποθέσεις Τ-94/00 και Τ-110/00 υπέρ της Επιτροπής και των προσφευγουσών αντιστοίχως. Με διατάξεις του προέδρου του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 11ης και 12ης Ιουλίου 2000 αντιστοίχως, έγιναν δεκτές οι αιτήσεις παρεμβάσεως στις υποθέσεις Τ-94/00 και Τ-110/00.

25 Με τη διάταξη της 12ης Ιουλίου 2000, Τ-94/00 R και Τ-110/00 R, Rica Foods και Free Trade Foods κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου αφενός διέταξε την αναστολή εκτελέσεως του προσβαλλομένου κανονισμού όσον αφορά τις προσφεύγουσες στις υποθέσεις Τ-94/00 R και Τ-110/00 R και, αφετέρου, διέταξε την Επιτροπή να ορίσει, τηρώντας το όριο των 4 995 τόνων, την ποσότητα προϊόντων του τομέα της ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ που μπορούσε ακόμη να εισαχθεί στην Κοινότητα, μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου 2000, από καθεμία από τις προσφεύγουσες στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, καθώς και τις λεπτομέρειες εισαγωγής αυτών των προϊόντων.

26 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Ιουλίου 2000, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-159/00 υπέβαλε επίσης αίτημα αναστολής της εκτελέσεως του προσβαλλομένου κανονισμού ή λήψεως κάθε άλλου προσωρινού μέτρου για την προστασία των συμφερόντων της.

27 Με διάταξη της 8ης Αυγούστου 2000, Τ-159/00 R, Suproco κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου, αφενός, διέταξε την αναστολή εκτελέσεως του προσβαλλομένου κανονισμού για την προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-159/00 R και, αφετέρου, διέταξε την Επιτροπή να επιτρέψει στην προσφεύγουσα την εισαγωγή 400 τόνων προϊόντων του τομέα της ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου 2000 και να ορίσει τις λεπτομέρειες εισαγωγής αυτών των προϊόντων.

28 Το Βασίλειο της Ισπανίας κατέθεσε, στις 10 Αυγούστου 2000, υπόμνημα παρεμβάσεως στις υποθέσεις Τ-94/00 και Τ-110/00, επί του οποίου οι κύριοι διάδικοι κλήθηκαν να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους.

29 Την ίδια ημέρα το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας, να παρέμβει στην υπόθεση Τ-159/00 υπέρ της Επιτροπής. Με διάταξη του προέδρου του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 22ας Σεπτεμβρίου 2000, έγινε δεκτή η αίτηση παρεμβάσεως.

30 Με δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Σεπτεμβρίου 2000, η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησε να παρέμβει στις υποθέσεις Τ-94/00 και Τ-110/00 υπέρ της Επιτροπής.

31 Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατέθεσε, στις 6 Οκτωβρίου 2000, υπόμνημα παρεμβάσεως στις υποθέσεις Τ-94/00 και Τ-110/00, σχετικά με το οποίο οι κύριοι διάδικοι κλήθηκαν να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους.

32 Με διατάξεις του προέδρου του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 16ης Οκτωβρίου 2000, έγινε δεκτό το αίτημα της Γαλλικής Δημοκρατίας να παρέμβει στις υποθέσεις Τ-94/00 και Τ-110/00. Ωστόσο, η Γαλλική Δημοκρατία δεν κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως.

33 Με έγγραφα της 16ης και 23ης Οκτωβρίου 2000 αντιστοίχως, οι προσφεύγουσες στις υποθέσεις Τ-110/00 και Τ-159/00 ζήτησαν να χαρακτηριστούν ως απόρρητα έναντι όλων των αιτουσών την παρέμβαση ορισμένα στοιχεία του υπομνήματος απαντήσεως.

34 Το Βασίλειο της Ισπανίας κατέθεσε, στις 10 Νοεμβρίου 2000, υπόμνημα παρεμβάσεως στην υπόθεση Τ-150/00, για το οποίο οι διάδικοι κλήθηκαν να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους.

35 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Νοεμβρίου 2000, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας, να παρέμβει στην υπόθεση Τ-159/00 υπέρ της προσφεύγουσας.

36 Με διατάξεις του προέδρου του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 5ης Μαΐου 2001, έγιναν δεκτές η αίτηση παρεμβάσεως του Βασιλείου των Κάτω Χωρών στην υπόθεση Τ-159/00 και οι αιτήσεις εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που υποβλήθηκαν στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-110/00 και Τ-159/00.

37 Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατέθεσε, στις 8 Μαΐου 2001, υπόμνημα παρεμβάσεως στην υπόθεση Τ-159/00, σχετικά με το οποίο οι διάδικοι κλήθηκαν να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους.

38 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, οι διάδικοι κλήθηκαν να απαντήσουν σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις, πράγμα το οποίο έπραξαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

39 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 14ης Μαρτίου 2002. Κατά τη συνεδρίαση, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 παραιτήθηκε από την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 2553/97 που είχε προβάλει με το δικόγραφό της.

40 Με έγγραφα της 26ης Μαρτίου 2002, οι προσφεύγουσες στις υποθέσεις Τ-110/00 και Τ-159/00 παραιτήθηκαν του αντλούμενου από παράβαση της συμφωνίας για τα μέτρα διασφάλισης (ΠΟΕ-ΓΣΔΕ 1994), που συνήφθη στο πλαίσιο των πολυμερών διαπραγματεύσεων του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994) (ΕΕ 1994, L 336, σ. 184, στο εξής: συμφωνία για τα μέτρα διασφάλισης), λόγου ακυρώσεως που είχαν προβάλει με τα δικόγραφά τους. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες παραιτήθηκαν, όσον αφορά τον αντλούμενο από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας λόγο ακυρώσεως, από το επιχείρημα ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός παραβίαζε αυτή την αρχή εφόσον δεν σκοπούσε στην αντιμετώπιση ιδιαιτέρων δυσχερειών κατά τρόπο προσωρινό και εξαιρετικό. Οι ίδιες προσφεύγουσες παραιτήθηκαν επίσης από το αντλούμενο από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας επιχείρημα που είχαν προβάλει στο πλαίσιο της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 2553/97.

41 Το Πρωτοδικείο, αφού άκουσε τους διαδίκους επί της ενδεχόμενης ενώσεως των υποθέσεων, αποφασίζει να συνεκδικάσει τις υποθέσεις Τ-94/00, Τ-110/00 και Τ-159/00 προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

**Τα αιτήματα των διαδίκων**

42 Στην υπόθεση Τ-94/00, η προσφεύγουσα και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό·

— να κρίνει ότι η Κοινότητα είναι υπεύθυνη για τη ζημία που η προσφεύγουσα υπέστη λόγω του ότι από 1ης Μαρτίου 2000 η εισαγωγή των προϊόντων που αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός εμποδίστηκε ή περιορίστηκε συνεπεία

αυτού, καθώς και να διατάξει τους διαδίκους να συμφωνήσουν ακολούθως επί της εκτάσεως της ζημίας και, ελλείψει σχετικής συμφωνίας, να διατάξει τη συνέχιση της διαδικασίας εντός προθεσμίας που θα οριστεί από το Πρωτοδικείο προκειμένου να καθοριστεί η έκταση της ζημίας· τουλάχιστον να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση ύψους που θα εκτιμηθεί προσωρινά και θα οριστεί μεταγενέστερα.

— επικουρικώς, να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση, το ποσό της οποίας θα ορίσει το Πρωτοδικείο κατά τρόπο δίκαιο, προς 8 % ετησίως από της ασκήσεως της προσφυγής έως την καταβολή ολόκληρου του ποσού·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

43 Στις υποθέσεις Τ-110/00 και Τ-159/00, οι προσφεύγουσες και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό·

— να κρίνει ότι η Κοινότητα είναι υπεύθυνη για τη ζημία που οι προσφεύγουσες υπέστησαν μετά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, να διατάξει τους διαδίκους να συμφωνήσουν επί της εκτάσεως της ζημίας και, ελλείψει σχετικής συμφωνίας, η διαδικασία να συνεχιστεί εντός προθεσμίας που θα οριστεί από το Πρωτοδικείο προκειμένου να καθοριστεί η έκταση της εν λόγω ζημίας, ή τουλάχιστον να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση πλέον τόκων ύψους που θα εκτιμηθεί προσωρινά και θα οριστεί μεταγενέστερα·

— επικουρικώς, να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση που θα οριστεί από το Πρωτοδικείο ex aequo et bono, πλέον τόκων, σύμφωνα με το νόμιμο επιτόκιο, από της ασκήσεως της προσφυγής μέχρις ότου καταβληθεί ολόκληρο το ποσό·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

44 Η Επιτροπή και το Βασίλειο της Ισπανίας στις υποθέσεις Τ-94/00, Τ-110/00 και Τ-159/00 και η Γαλλική Δημοκρατία στις υποθέσεις Τ-94/00 και Τ-110/00 ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

**Οι αιτήσεις ακυρώσεως**

1. *Επί του παραδεκτού*

45 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Ισπανίας και από τη Γαλλική Δημοκρατία, αμφισβητεί το παραδεκτό των αιτήσεων ακυρώσεως. Παρατηρεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά τις προσφεύγουσες ατομικά υπό την έννοια

του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά τις προσφεύγουσες λόγω ιδιαιτέρων ιδιοτήτων τους ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τις χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλη υφιστάμενη ή μέλλουσα επιχείρηση παράγουσα ζάχαρη ή μίγματα ζάχαρης και κακάου στις ΥΧΕ (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 939· απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-480/93 και Τ-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψη 66).

46 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει συναφώς ότι, σύμφωνα με το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σ' αυτό, καθώς και κατά αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμός ή απόφαση που απευθύνεται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

47 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός έχει γενικό περιεχόμενο. Συγκεκριμένα, το μέτρο διασφαλίσεως που περιέχεται στον προσβαλλόμενο κανονισμό εφαρμόζεται γενικώς στις εισαγωγές ζάχαρης προς την Κοινότητα, σε κατάσταση ή υπό μορφή μίγματος, με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

48 Ωστόσο, ο γενικός χαρακτήρας του κανονισμού δεν αποκλείει τη δυνατότητα να αφορά άμεσα και ατομικά ορισμένα φυσικά ή νομικά πρόσωπα (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 19· τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 66, και της 13ης Δεκεμβρίου 1995, Τ-481/93 και Τ-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 50).

49 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά άμεσα τις τρεις προσφεύγουσες, οι οποίες εξάγουν προς την Κοινότητα τα προϊόντα που αυτός αφορά. Συγκεκριμένα, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφήνει περιθώριο εκτιμήσεως στις εθνικές αρχές των κρατών μελών που είναι επιφορτισμένες με την εφαρμογή του.

50 Όσον αφορά, στη συνέχεια, το κατά πόσον ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά τις προσφεύγουσες ατομικά, πρέπει να υπομνησθεί ότι, για να μπορεί να θεωρηθεί ότι μια πράξη γενικής ισχύος αφορά ατομικά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, πρέπει το πρόσωπο αυτό να θίγεται από την επίμαχη πράξη λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο (προπαρατεθείσα στη σκέψη 45 απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής· απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Ιανουαρίου 2002, T-47/00, Rica Foods κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-113, σκέψη 38).

51 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός τις αφορά ατομικά εφόσον η Επιτροπή είχε νομική υποχρέωση να εξετάσει την ιδιαίτερη κατάστασή τους προτού εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό (προπαρατεθείσα στη σκέψη 45 απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 70).

52 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι, παρά την υποχρέωση αυτή, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες. Υποστηρίζει, συναφώς, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν εμπόδισε τις προσφεύγουσες να εκτελέσουν — εν όλω ή εν μέρει — ορισμένες συμβάσεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψη 19). Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή μνημόνευσε ακόμη την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-451/98, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2001, σ. I-8949).

53 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή υποχρεούται, δυνάμει ειδικών διατάξεων, να λάβει υπόψη τις συνέπειες της πράξεως που προτίθεται να εκδώσει για την κατάσταση ορισμένων ιδιωτών μπορεί να εξατομικεύσει τους ιδιώτες αυτούς (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/95 P, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-769, σκέψεις 25 έως 30, και Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 57· αποφάσεις της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 67, και Rica Foods κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 50 ανωτέρω, σκέψη 41).

54 Το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν κρίνει, συναφώς, ότι από το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ προκύπτει ότι, όταν η Επιτροπή προτίθεται να θεσπίσει μέτρα διασφαλίσεως βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, πρέπει, στο μέτρο που οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως δεν την εμποδίζουν, να ενημερώνεται για τις αρνητικές επιπτώσεις που μπορεί να έχει η απόφασή της στην οικονομία της ΥΧΕ καθώς και στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις (αποφάσεις της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 53 ανωτέρω, σκέψη 25, και της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψη 70).

55 Δεδομένου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή υποχρεούτο να λάβει υπόψη τις συνέπειες που τα σχεδιαζόμενα μέτρα διασφαλίσεως μπορούσαν να έχουν για τις οικείες ΥΧΕ και για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις.

56 Ωστόσο, η διαπίστωση της υπάρξεως της εν λόγω υποχρεώσεως δεν αρκεί για να αποδείξει ότι ένα μέτρο διασφαλίσεως βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, αφορά ατομικά, υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις (προπαρατεθείσα στη σκέψη 52, απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 60). Προκειμένου να γίνει δεκτή η προσφυγή τους, οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις πρέπει να αποδείξουν ότι το μέτρο διασφαλίσεως τις αφορά λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τις χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο (προπαρατεθείσα στη σκέψη 52 απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 62).

57 Από τη νομολογία προκύπτει ότι το μέτρο διασφαλίσεως αφορά ατομικά, υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, τις επιχειρήσεις που είχαν ήδη συνάψει συμβάσεις των οποίων η εκτέλεση, συμπίπτουσα με την περίοδο εφαρμογής της επίδικης αποφάσεως, εμποδίστηκε εν όλω ή εν μέρει (βλ. προπαρατεθείσες στη σκέψη 52 αποφάσεις Πειραϊκή Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 28, 31 και 32, και Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 61).

58 Οι τρεις προσφεύγουσες — που είναι επιχειρήσεις τις οποίες αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός εφόσον είναι εγκατεστημένες στις ΥΧΕ και αναπτύσουν δραστηριότητα στον τομέα που αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός — ισχυρίζονται ότι αυτός ο κανονισμός τις εμπόδισε να εκτελέσουν ορισμένες συμβάσεις.

59 Ύστερα από αίτημα του Πρωτοδικείου, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 προσκόμισε, στις 7 Δεκεμβρίου 2000, δύο συμβάσεις φέρουσες ημερομηνία 2 Δεκεμβρίου 1999, εκ των οποίων η πρώτη αφορούσε την παράδοση 6 000 τόνων ζάχαρης για το διάστημα από τον Δεκέμβριο 1999 έως τον Μάιο 2000 και η δεύτερη αφορούσε την παράδοση 12 000 τόνων για το διάστημα από τον Ιανουάριο έως τον Δεκέμβριο 2000. Προσκόμισε επίσης σύμβαση της 18ης Αυγούστου 1999 που αφορούσε την παράδοση 7 500 τόνων κατά το διάστημα μεταξύ του Ιανουαρίου και του Ιουνίου 2000.

60 Ωστόσο, η Επιτροπή εκτιμά ότι πρόκειται για συμβάσεις πλαίσια που δεν μνημονεύουν συγκεκριμένη ημερομηνία παραδόσεως. Ελλείψει αποδείξεως του ότι οι συγκεκριμένες παραγγελίες δεν μπόρεσαν να εκτελεστούν λόγω του προσβαλλομένου κανονισμού, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι αυτός ο κανονισμός την αφορά ατομικά.

61 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι από τις συμβάσεις που προσκόμισε η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 προκύπτει ότι αυτές αφορούσαν συγκεκριμένες ποσότητες ζάχαρης που έπρεπε να παραδοθούν κατά τη διάρκεια εφαρμογής του προσβαλλομένου κανονισμού, ακόμη και αν το πρόγραμμα της μεταφοράς (shipping schedule) έπρεπε ακόμη να συγκεκριμενοποιηθεί. Η σύμβαση της 2ας Δεκεμβρίου 1999 που αφορούσε 12 000 τόνους διευκρίνιζε ότι η παράδοση έπρεπε να γίνεται σε παρτίδες των 1 000 τόνων ανά μήνα. Αυτή η σύμβαση οδηγούσε έτσι σε παράδοση 7 000 τόνων κατά τη διάρκεια εφαρμογής του προσβαλλομένου κανονισμού από την 1η Μαρτίου έως τις 30 Σεπτεμβρίου 2000. Η σύμβαση της 18ης Αυγούστου 1999 που αφορούσε 7 500 τόνους όριζε ότι οι ποσότητες θα παραδίδονταν σε ίσες παρτίδες (spread evenly) στη διάρκεια του διαστήματος μεταξύ του Ιανουαρίου και του Ιουνίου 2000.

62 Ενόψει των προεκτεθέντων, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι ποσότητες ζάχαρης που η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 υποχρεούτο να παραδώσει βάσει των συμβάσεων που μνημονεύονται στη σκέψη 59 ανωτέρω υπερέβαιναν σαφώς το γενικό όριο των 3 340 τόνων που επέβαλε ο προσβαλλόμενος κανονισμός για το διάστημα εφαρμογής του.

63 Υπό αυτές τις συνθήκες, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 είχε συνάψει συμβάσεις η εκτέλεση των οποίων εμποδίστηκε, εν όλω ή εν μέρει, από τον προσβαλλόμενο κανονισμό.

64 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-110/00 συνήψε στο υπόμνημά της απαντήσως δύο συμβάσεις. Η μία, αορίστου διάρκειας, φέρει ημερομηνία 1 Οκτωβρίου 1998 και αφορά την πώληση εκ μέρους της προσφεύγουσας ετήσιας ελάχιστης ποσότητας 28 500 τόνων ζάχαρης σε εγκατεστημένη στη Γερμανία επιχείρηση. Η άλλη σύμβαση, ελάχιστης διάρκειας πέντε ετών, φέρει ημερομηνία 18 Φεβρουαρίου 2000 και αφορά την παράδοση στην Κοινότητα ετήσιας ελάχιστης ποσότητας 24 000 τόνων ζάχαρης.

65 Αυτή η προσφεύγουσα αποδεικνύει, με φορτωτικές που επισυνάπτονται στο παράρτημα του από 20 Ιουνίου 2000 εγγράφου που κατέθεσε στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, ότι απέστειλε 2 500 τόνους ζάχαρη τον Μάρτιο/Απρίλιο 2000 και ότι στις 25 Απριλίου 2000 εκδόθηκε πιστοποιητικό εισαγωγής για 236 τόνους, ενώ το σχετικό αίτημα αφορούσε 2 500 τόνους. Λόγω του προσβαλλομένου κανονισμού, 2 264 τόνοι ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ που είχε στην κατοχή της η προσφεύγουσα παρέμεναν έτσι δεσμευμένοι στους λιμένες της Κοινότητας.

66 Η Επιτροπή αναγνωρίζει, στο σημείο 18 του υπομνήματός της αντικρούσεως, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εμπόδισε την προσφεύγουσα να εκτελέσει σύμβαση που αφορούσε ποσότητα 2 500 τόνους ζάχαρης.

67 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι επομένως η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-110/00 συνήψε επίσης συμβάσεις η εκτέλεση των οποίων εμποδίστηκε, εν όλω ή εν μέρει, από τον προσβαλλόμενο κανονισμό.

68 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ωστόσο ότι η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-110/00 εμποδίστηκε να εκτελέσει τις συμβάσεις της μόνον προσωρινώς. Η ζάχαρη είναι εμπόρευμα που δεν αλλοιώνεται σε σύντομο χρονικό διάστημα, οπότε οι παραδόσεις μπορούσαν να γίνουν μετά τη λήξη του προσβαλλομένου κανονισμού.

69 Τα επιχειρήματα της Επιτροπής βασίζονται σε εσφαλμένη ερμηνεία της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 57 ανωτέρω. Ο φθαρτός ή μη χαρακτήρας των προϊόντων που αφορούν μέτρα διασφαλίσεως τα οποία, εκ φύσεως, έχουν προσωρινό χαρακτήρα δεν είναι κρίσιμο στοιχείο για την εκτίμηση του παραδεκτού αιτήσεως ακυρώσεως που ασκεί μια ενδιαφερόμενη επιχείρηση κατά αυτών των μέτρων. Επιπλέον, πρέπει να διαπιστωθεί ότι τα μέτρα διασφαλίσεως στις υποθέσεις που οδήγησαν στην έκδοση της αποφάσεως Πειραϊκή Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, παρατεθείσα στη σκέψη 52 ανωτέρω, και τις αποφάσεις της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, παρατεθείσα στη σκέψη 45 ανωτέρω, αφορούσαν επίσης προϊόντα που δεν αλλοιώνονται σε σύντομο χρονικό διάστημα, ήτοι, αντιστοίχως, βαμβάκι και ρύζι.

70 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η κατάσταση της προσφεύγουσας στην υπόθεση Τ-110/00, Free Trade Foods κατά Επιτροπής, είναι απολύτως συγκρίσιμη με εκείνη των προσφευγουσών η προσφυγή των οποίων κρίθηκε παραδεκτή στην απόφαση Πειραϊκή Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, παρατεθείσα στη σκέψη 52 ανωτέρω, και των προσφευγουσών στις υποθέσεις που οδήγησαν στην έκδοση της αποφάσεως της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, παρατεθείσα στη σκέψη 45 ανωτέρω. Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά ατομικά.

71 Τέλος, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-159/00 προσκόμισε, κατόπιν αιτήσεως του Πρωτοδικείου, πρακτικά τηλεφωνικών συνομιλιών της 26ης Ιανουαρίου 2000 μεταξύ αυτής και μιας ολλανδικής εταιρίας, από τα οποία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα είχε δεσμευτεί να παραδίδει ετησίως 700 τόνους λευκής ζάχαρης σε κομμάτια σε αυτή την ολλανδική εταιρία υπό το σήμα της τελευταίας, αρχής γενομένης από τον Απρίλιο/Μάιο 2000.

72 Σε έγγραφο της ενδιαφερόμενης ολλανδικής εταιρίας της 30ής Μαΐου 2000, η τελευταία οχλούσε την προσφεύγουσα διότι δεν είχε εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της στο πλαίσιο της παραδόσεως λευκής ζάχαρης σε κύβους υπό το ανωτέρω σήμα.

73 Εφόσον το έγγραφο απεστάλη στο διάστημα εφαρμογής του προσβαλλομένου κανονισμού, το Πρωτοδικείο συνάγει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εμπόδισε επίσης την προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-159/00 να εκτελέσει τουλάχιστον μία σύμβαση.

74 Ωστόσο, η Επιτροπή παρατήρησε κατά τη συνεδρίαση ότι τα πρακτικά της 26ης Ιανουαρίου 2000 ανήγγειλαν τη σύναψη τυπικής συμβάσεως μεταξύ της προσφεύγουσας και της οικείας ολλανδικής εταιρίας την έκτη βδομάδα του 2000. Εφόσον η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-159/00 δεν προσκόμισε αυτή τη σύμβαση, ούτε άλλωστε κάποια άλλη τυπική σύμβαση, δεν αποδείχθηκε ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εμπόδισε την εκτέλεση μιας συμβάσεως.

75 Αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, από τα πρακτικά των εν λόγω τηλεφωνικών συνομιλιών και από το έγγραφο της 30ής Μαΐου 2000 προκύπτει ότι υφίστατο, μεταξύ των δύο διαδίκων, συμφωνία για την παράδοση 700 τόνων ζάχαρης, η οποία δεν μπόρεσε να τηρηθεί λόγω της εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού. Αυτά τα πραγματικά στοιχεία εξατομικεύουν την προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-159/00 υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

76 Τέλος, κατά τη συνεδρίαση, η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι οι τρεις προσφυγές πρέπει να κριθούν απαράδεκτες εφόσον οι προσφεύγουσες δεν είχαν πράξει τα αναγκαία προκειμένου να λάβουν πιστοποιητικά εισαγωγής πριν από την έναρξη ισχύος του προσβαλλομένου κανονισμού.

77 Στην προπαρατεθείσα στη σκέψη 52 ανωτέρω απόφασή του Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Συμβουλίου (σκέψη 65), το Δικαστήριο έκρινε ότι τα αμφισβητούμενα μέτρα διασφαλίσεως δεν είχαν εμποδίσει την προσφεύγουσα σε εκείνη την υπόθεση να εκτελέσει τις συμβάσεις που είχε συνάψει πριν από την έκδοση των μέτρων διασφαλίσεως διότι «μεταξύ της ημερομηνίας υπογραφής των συμβάσεων και της ενάρξεως της ισχύος των μέτρων διασφαλίσεως είχαν παρέλθει περισσότερες από δεκαπέντε ημέρες» και ότι η προσφεύγουσα σε αυτή την υπόθεση «που ήταν ενήμερη για την επικείμενη λήψη των μέτρων αυτών μπορούσε κάλλιστα να είχε πράξει τα αναγκαία για να αποκτήσει πιστοποιητικά εισαγωγής».

78 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 2, του προσβαλλομένου κανονισμού, η έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής για τα προϊόντα που αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός διέπεται από τα άρθρα 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97, τα οποία εφαρμόζονται mutatis mutandis.

79 Το άρθρο 6 του κανονισμού 2553/97 ορίζει τα εξής:

«Η διάρκεια ισχύος των πιστοποιητικών εισαγωγής λήγει την τελευταία ημέρα του δεύτερου μήνα μετά από την έκδοσή τους.»

80 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι προσφεύγουσες τελούσαν σε γνώση της επικείμενης εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού και του περιεχομένου του, η απόκτηση πιστοποιητικών εισαγωγής πριν από την έναρξη ισχύος του προσβαλλομένου κανονισμού δεν θα τους είχε επιτρέψει να εκπληρώσουν το σύνολο των συμβατικών τους υποχρεώσεων για το διάστημα εφαρμογής του προσβαλλομένου κανονισμού, από την 1η Μαρτίου μέχρι τις 20 Σεπτεμβρίου 2000.

81 Επομένως, το Πρωτοδικείο συμπεραίνει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες στις υποθέσεις Τ-94/00, Τ-110/00 και Τ-159/00.

82 Επομένως, οι αιτήσεις ακυρώσεως στις τρεις υποθέσεις είναι παραδεκτές.

*2. Επί της ουσίας*

83 Οι προσφεύγουσες επικαλούνται τρεις κοινούς λόγους ακυρώσεως προς στήριξη των προσφυγών τους. Ο πρώτος αντλείται από διάφορες παραβάσεις του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Ο δεύτερος αντλείται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Ο τρίτος αντλείται από παράβαση του προτιμησιακού καθεστώτος που απολαμβάνουν οι ΥΧΕ βάσει της Συνθήκης ΕΚ.

84 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 επικαλείται επίσης τέσσερις ακόμη λόγους ακυρώσεως, ήτοι ένα λόγο αντλούμενο από παράβαση της συμφωνίας για τα μέτρα διασφαλίσεως, ένα λόγο αντλούμενο από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, έναν άλλο αντλούμενο από κατάχρηση εξουσίας και έναν τελευταίο αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ.

85 Οι προσφεύγουσες στις υποθέσεις Τ-94/00 και Τ-159/00 προβάλλουν ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 2553/97, στον οποίο παραπέμπει ο προσβαλλόμενος κανονισμός.

*Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ*

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

86 Το Πρωτοδικείο θυμίζει ότι τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια ως προς την εφαρμογή του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, που τους δίνει την ευχέρεια να λάβουν ή να επιτρέψουν τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως όταν πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις. Ενόψει μιας τέτοιας ευχέρειας, εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να περιοριστεί στον έλεγχο του αν η άσκηση της ευχέρειας αυτής πάσχει πρόδηλη πλάνη ή κατάχρηση εξουσίας ή του αν ακόμη τα κοινοτικά όργανα υπερέβησαν προφανώς τα όρια της διακριτικής τους ευχέρειας (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-110/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8763, σκέψη 61 και την προπαρατεθείσα νομολογία).

87 Σύμφωνα με το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή «μπορεί» να λάβει μέτρα διασφαλίσεως είτε «αν η εφαρμογή της [αποφάσεως ΥΧΕ] προκαλεί σοβαρές διαταραχές σε τομέα οικονομικής δραστηριότητας της Κοινότητας ή ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών ή θέτει σε κίνδυνο την εξωτερική οικονομική τους σταθερότητα», είτε «αν ανακύπτουν δυσκολίες, οι οποίες ενδέχεται να προκαλέσουν επιδείνωση ενός τομέα δραστηριοτήτων της Κοινότητας ή περιφέρειες αυτής». Το Δικαστήριο έκρινε στην απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 53 ανωτέρω (σκέψη

47), ότι, στην πρώτη περίπτωση, «πρέπει να αποδεικνύεται η ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου διότι τα μέτρα διασφαλίσεως πρέπει να έχουν ως αντικείμενο την εξομάλυνση ή άμβλυνση των δυσχερειών που ανέκυψαν στον υπό εξέταση τομέα» και ότι «αντιθέτως, όσον αφορά τη δεύτερη περίπτωση, δεν απαιτείται οι δυσχέρειες που δικαιολογούν τη θέσπιση μέτρων διασφαλίσεων να προκύπτουν από την εφαρμογή της αποφάσεως ΥΧΕ».

88 Η Επιτροπή στήριξε τον προσβαλλόμενο κανονισμό στη δεύτερη περίπτωση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή έλαβε το επίδικο μέτρο διασφαλίσεως ενώ «[υπήρχαν] δυσχέρειες που ενείχαν τον κίνδυνο επιδείνωσης ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας» (αιτιολογική σκέψη 7 του προσβαλλομένου κανονισμού).

89 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως έχει, στην ουσία, δύο σκέλη. Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι δεν υφίσταται καμία δυσκολία υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους, υποστηρίζουν ότι δεν υφίσταται κίνδυνος επιδεινώσεως ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας και ότι αμφισβητούν την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ των εισαγωγών ζάχαρης και των μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, αφενός, και της καταστάσεως της κοινοτικής αγοράς, αφετέρου.

Επί του πρώτου σκέλους, του σχετικού με τη φερόμενη ανυπαρξία «δυσκολιών» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ

— Ο προσβαλλόμενος κανονισμός

90 Με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη διαφόρων δυσκολιών υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

91 Κάνει καταρχάς, στην πρώτη αιτιολογική σκέψη, μνεία «μεγάλης αυξήσεως από το έτος 1997» των «εισαγωγών ζάχαρης (κωδικός ΣΟ 1701) και μιγμάτων ζάχαρης και κακάου που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1706 10 30 και 1706 10 90, προέλευσης των [ΥΧΕ] [...] ιδίως με σώρευση της καταγωγής ΕΚ-ΥΧΕ». Εξηγεί ότι «οι εν λόγω εισαγωγές εξελίχθηκαν από 0 τόνους το 1996 σε περισσότερους από 48 000 τόνους το 1999».

92 Στη συνέχεια, η Επιτροπή εξηγεί στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού:

«Τα τελευταία έτη ανέκυψαν δυσχέρειες στην κοινοτική αγορά ζάχαρης. Η εν λόγω αγορά είναι πλεονασματική. Η κατανάλωση είναι σταθερή [σε επίπεδο περίπου] 12,7 εκατομμυρίων τόνων. Η παραγωγή κυμαίνεται μεταξύ 16,7 και 17,8 εκατομμυρίων τόνων. Τοιουτοτρόπως, κάθε εισαγωγή ζάχαρης στην Κοινότητα εκτοπίζει ωθώντας στην εξαγωγή αντίστοιχη ποσότητα κοινοτικής ζάχαρης η οποία δεν μπορεί να διατεθεί στην αγορά· για τη ζάχαρη αυτή πληρώνονται επιστροφές — με όριο ορισμένες ποσοστώσεις — από τον κοινοτικό προϋπολογισμό (το ποσόν ανέρχεται σήμερα σε 520 ευρώ ανά τόνο περίπου). Εντούτοις, οι εξαγωγές με χορήγηση επιστροφής περιορίζονται όσον αφορά τον όγκο τους [από τις συμφωνίες ΠΟΕ] και μειώνονται από 1 555 600 τόνους για την περίοδο 1995/1996 σε 1 273 000 τόνους κατά την περίοδο 2000/2001.»

93 Ενόψει των επιχειρημάτων των προσφευγουσών, επιβάλλεται να εξεταστεί καταρχάς η ακρίβεια ορισμένων στοιχείων που η Επιτροπή προέβαλε στις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 4 του προσβαλλομένου κανονισμού και να εκτιμηθεί εάν αυτά τα στοιχεία αποδεικνύουν από κοινού την ύπαρξη δυσκολιών υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

— Επί της ακρίβειας των στοιχείων που προέβαλε η Επιτροπή στις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 4 του προσβαλλομένου κανονισμού

94 Όσον αφορά την αύξηση των εισαγωγών που διαπιστώνεται στην αιτιολογική σκέψη 1 του προσβαλλομένου κανονισμού, οι προσφεύγουσες παρατηρούν, καταρχάς, ότι, στις ΥΧΕ, η παραγωγή ζάχαρης και μιγμάτων με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ είναι βιομηχανική δραστηριότητα αρκετά πρόσφατη που αναπτύχθηκε αφού η εξαγωγή προς την Κοινότητα ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ κατέστη από 1ης Δεκεμβρίου 1997 πρακτικά αδύνατη συνεπεία της αποφάσεως 97/803. Εξηγούν ότι, μετά την εκκίνηση μιας νεοσύστατης βιομηχανίας (infant industry), παρατηρείται αύξηση κατά τη διάρκεια των πρώτων ετών μέχρις ορισμένου επιπέδου αποδοτικότητας, μετά το οποίο ο όγκος της παραγωγής σταθεροποιείται. Έτσι, οι εισαγωγές ζάχαρης και μιγμάτων στην Κοινότητα σταθεροποιήθηκαν κατά τη διάρκεια του δευτέρου εξαμήνου του 1999. Υπό αυτές τις συνθήκες, θα ήταν απατηλό να γίνεται λόγος για μεγάλη αύξηση των εισαγωγών των οικείων προϊόντων.

95 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, συναφώς, ότι από τις στατιστικές της Στατιστικής Υπηρεσίας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Eurostat) που προσκόμισε η Επιτροπή προκύπτει ότι το 1996 οι εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ ανέρχονταν σε 2 251,1 τόνους και ότι δεν υφίστατο εισαγωγή μιγμάτων καταγωγής ΥΧΕ. Οι προσφεύγουσες δεν αμφισβητούν ότι οι 2 251,1 τόνοι ζάχαρης που εισήχθησαν αφορούσαν ζάχαρη με σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ. Αφενός, δεν αμφισβητούν τη διαπίστωση που κάνει ο προσβαλλόμενος κανονισμός ότι το 1996 δεν υφίσταντο εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Αφετέρου, οι προσφεύγουσες αναγνωρίζουν ρητώς ότι η παραγωγή ζάχαρης που υπάγεται σε καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ είναι βιομηχανική δραστηριότητα που αναπτύχθηκε αφού η απόφαση 97/803 κατέστησε πρακτικώς αδύνατες τις εξαγωγές ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ.

96 Στη συνέχεια, από τις στατιστικές της Eurostat προκύπτει ότι το 1999 οι εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ανέρχονταν σε 35 791,8 τόνους ενώ οι εισαγωγές μιγμάτων σε 12 420 τόνους.

97 Επομένως, η Επιτροπή ορθώς διαπίστωσε στην αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού ότι οι εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 1701 και μιγμάτων ζάχαρης και κακάου που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1806 10 30 και 1806 10 90 προελεύσεως ΥΧΕ με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ «εξελίχθηκαν από 0 τόνους το 1996 σε περισσότερους από 48 000 τόνους το 1999». Ανεξαρτήτως του ζητήματος αν αυτές οι εισαγωγές προέρχονται από νεοσύστατη βιομηχανία, πρόκειται, όπως ορθώς διαπιστώνει η Επιτροπή, για «μεγάλη αύξηση» (αιτιολογική σκέψη 1 του προσβαλλομένου κανονισμού).

98 Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν, δεύτερον, τη διαπίστωση που γίνεται με την τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού σύμφωνα με την οποία οι εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ωθούν στην εξαγωγή με επιστροφή αντίστοιχη ποσότητα κοινοτικής ζάχαρης. Διάφοροι παράγοντες μπορούν να ασκούν επιρροή σε επίπεδο εξαγωγών, όπως οι μεταβολές στην κατανάλωση εντός της Κοινότητας, οι κακές συγκομιδές εντός της Κοινότητας κ.λπ. Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 προσθέτει ότι για την εισαγόμενη από τις ΥΧΕ ζάχαρη που υπάγεται σε καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ υφίσταται δικαίωμα επιστροφής κατά την εξαγωγή σε περίπτωση επανεξαγωγής. Κατά συνέπεια, όλη η ζάχαρη καταγωγής ΥΧΕ πωλείται στην ευρωπαϊκή αγορά και δεν εξάγεται εκ νέου.

99 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, συναφώς, καταρχάς, ότι οι προσφεύγουσες αναγνωρίζουν ότι η κοινωνική αγορά ζάχαρης είναι πλεονασματική. Η κοινοτική παραγωγή ζάχαρης Α και Β, ήτοι ζάχαρης για την οποία χορηγείται επιστροφή κατά την εξαγωγή, υπερβαίνει ήδη την κοινοτική κατανάλωση ζάχαρης. Οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν αποκλειστικά ότι η πλεονασματική κατάσταση της κοινοτικής αγοράς ζάχαρης είναι διαρθρωτική και υφίσταται ήδη από δεκαετίες (βλ. κατωτέρω, σκέψη 112).

100 Επιπλέον, όπως υπογράμμισε το Δικαστήριο στην απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2000, C-17/98, Emesa Sugar (Συλλογή 2000, σ. I-675, σκέψη 56), η Κοινότητα υποχρεούται να εισάγει ορισμένη ποσότητα ζάχαρης από τρίτες χώρες βάσει των συμφωνιών ΠΟΕ.

101 Υπό αυτές τις συνθήκες, αν η κοινοτική παραγωγή ζάχαρης δεν μειωθεί, κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ θα αυξάνει το πλεόνασμα ζάχαρης στην κοινοτική αγορά και θα οδηγήσει σε αύξηση των επιχορηγούμενων εξαγωγών (βλ. παρατεθείσα στη σκέψη 100, ανωτέρω, απόφαση Emesa Sugar, σκέψη 56).

102 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, επομένως, ότι η Κοινότητα ορθώς θεώρησε στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού ότι «κάθε εισαγωγή ζάχαρης στην Κοινότητα ωθεί στην εξαγωγή αντίστοιχης ποσότητας κοινοτικής ζάχαρης η οποία δεν μπορεί να διατεθεί στην αγορά της».

103 Στη συνέχεια, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας στην υπόθεση Τ-94/00, η Επιτροπή δεν ισχυρίζεται, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, ότι η ζάχαρη που εισάγεται στην Κοινότητα υπό καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ εξάγεται εκ νέου. Ωστόσο, η ζάχαρη σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ που εισάγεται στην Κοινότητα αντικαθιστά την κοινοτική ζάχαρη. Η μείωση της ζητήσεως για την κοινοτική ζάχαρη θα οδηγήσει, ενόψει του πλεονάσματος παραγωγής, σε αύξηση των επιδοτούμενων εξαγωγών.

104 Τρίτον, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 τονίζει ότι από την υποσημείωση της σελίδας του «καταλόγου CXL — Ευρωπαϊκές Κοινότητες» που επισυνάπτεται στις συμφωνίες ΠΟΕ προκύπτει ότι οι εξαγωγές από την Κοινότητα ποσότητας ισοδύναμης με εκείνες των εισαγωγών υπό προτιμησιακό καθεστώς ζάχαρης καταγωγής των χωρών ΑΚΕ και τις Ινδίες δεν λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό του ορίου των επιδοτούμενων εξαγωγών. Κατά την προσφεύγουσα, οι εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ πρέπει να θεωρηθούν εισαγωγές υπό προτιμησιακό καθεστώς όπως ακριβώς και οι εισαγωγές καταγωγής των κρατών ΑΚΕ και τις Ινδίες. Επομένως, η Επιτροπή δεν μπορεί να στηρίζεται στις υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ για να περιορίσει τις εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

105 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς ό,τι προβλέπεται για τις εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής των χωρών ΑΚΕ και τις Ινδίες, η λίστα CXL δεν προβλέπει εξαίρεση για τις εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ. Εφόσον οι εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ωθούν στην εξαγωγή αντίστοιχης ποσότητας κοινοτικής ζάχαρης, αυτές οι εισαγωγές πρέπει να ληφθούν υπόψη προκειμένου να εξεταστεί αν τα όρια που τίθενται με τον κατάλογο CXL μπορούν να τηρηθούν. Για την τροποποίηση της υποσημείωσεως στις σελίδες του καταλόγου CXL ενόψει της επεκτάσεώς του και στη ζάχαρη καταγωγής ΥΧΕ, θα έπρεπε να γίνουν διαπραγματεύσεις βάσει του άρθρου XXVIII της ΓΣΔΕ και η Επιτροπή θα έπρεπε να προσφέρει αντισταθμίσεις ως αντάλλαγμα για τις μεταβολές που τούτο συνεπάγεται για τις δικές της παραχωρήσεις και δεσμεύσεις.

106 Το Πρωτοδικείο εκτιμά, ενόψει του συνόλου των προεκτεθέντων, ότι οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν στοιχεία από τα οποία μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πραγματική ή νομική πλάνη στις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 4 του προσβαλλομένου κανονισμού.

— Ως προς την ύπαρξη δυσκολιών υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ σχετικά με τα στοιχεία που προβλήθηκαν στις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 4 του προσβαλλομένου κανονισμού

107 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι ούτε η αύξηση των εισαγωγών στην Κοινότητα ζάχαρης και μιγμάτων υπό καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, ούτε το πλεόνασμα παραγωγής, ή οι υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ συνιστούν δυσκολίες υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, που μπορούν να δικαιολογήσουν τη λήψη ενός μέτρου διασφαλίσεως.

108 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, εκ προοιμίου, ότι η Επιτροπή ουδέποτε ισχυρίστηκε ότι καθεμία από τις δυσχέρειες που προέβαλε μπορεί να δικαιολογήσει, καθεαυτή, τη λήψη ενός μέτρου διασφαλίσεως. Αντιθέτως, από τον προσβαλλόμενο κανονισμό

προκύπτει ότι οι δυσχέρειες που επικαλέστηκε η Επιτροπή συνδέονται άρρηκτα μεταξύ τους. Συγκεκριμένα, κατά την Επιτροπή, η πλεονασματική κατάσταση της αγοράς έχει ως αποτέλεσμα κάθε συμπληρωματικός εισαγόμενος τόνος να οδηγεί σε αύξηση των επιδοτήσεων για την εξαγωγή, αύξηση, η οποία με τη σειρά της μπορεί να οδηγεί σε υπέρβαση των ορίων που προβλέπουν οι συμφωνίες ΠΟΕ.

109 Όσον αφορά την αύξηση των εισαγωγών, οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι η βιομηχανία ζάχαρης στις ΥΧΕ είναι νεοσύστατη. Οι εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης και μιγμάτων σταθεροποιήθηκαν κατά το δεύτερο εξάμηνο του 1999 και δεν υφίσταται πραγματικός κίνδυνος περαιτέρω αυξήσεως αυτών των εισαγωγών μετά το 1999. Υπό αυτές τις συνθήκες, η πρόοδος των εισαγωγών από το 1997 που διαπιστώνεται στην πρώτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού δεν συνιστά δυσκολία υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

110 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι οι εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης και μιγμάτων, υπό καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, γνώρισαν μεγάλη αύξηση. Εξελίχθηκαν από 0 τόνους το 1996 σε περισσότερους από 48 000 τόνους το 1999 (βλ., ανωτέρω, σκέψεις 95 έως 97). Το γεγονός ότι η αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ οφειλόταν στο γεγονός ότι η βιομηχανία ήταν νεοσύστατη και δεν είχε ακόμη αναπτυχθεί πλήρως δεν είναι κρίσιμο για την εκτίμηση του ζητήματος αν οι εν λόγω εισαγωγές συνιστούν, κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού και σε συνδυασμό με την πλεονασματική κατάσταση της κοινοτικής αγοράς και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ, «δυσκολίες» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

111 Το επιχείρημα ότι μετά το 1999 δεν υφίσταται κίνδυνος αυξήσεως των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων από τις ΥΧΕ στην Κοινότητα πρέπει επίσης να απορριφθεί. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, ήδη το 1997, κατά την έκδοση της αποφάσεως 97/803 (βλ. ανωτέρω, σκέψη 9), οι δυνατότητες παραγωγής ζάχαρης στις ΥΧΕ εκτιμώνταν σε 100 000 έως 150 000 τόνους ετησίως (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 2001, Τ-43/98, Emesa Sugar κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. II-3519, σκέψη 137).

112 Όσον αφορά το πλεόνασμα παραγωγής και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ, οι προσφεύγουσες παρατηρούν, αφενός, ότι το πλεόνασμα παραγωγής υφίσταται εδώ και τριάντα έτη και, αφετέρου, ότι οι συμφωνίες ΠΟΕ, που προβλέπουν όρια για την επιδότηση των εξαγωγών ζάχαρης, συνήφθησαν το 1994. Επομένως, δεν πρόκειται για «δυσκολίες» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

113 Το Πρωτοδικείο θυμίζει ότι ο όγκος των επιδοτούμενων εξαγωγών ζάχαρης μειώθηκε με τις συμφωνίες ΠΟΕ, και ιδίως με τον κατάλογο CXL. Ενώ για την περίοδο 1995/1996 ο όγκος των επιδοτούμενων εξαγωγών ήταν 1 555 600 τόνοι, μειώθηκε σε 1 273 500 τόνους την περίοδο 2000/2001.

114 Ενόψει της πλεονασματικής καταστάσεως της κοινοτικής αγοράς ζάχαρης, κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης προς την Κοινότητα ωθεί στην εξαγωγή αντίστοιχη ποσότητα κοινοτικής ζάχαρης (βλ. ανωτέρω σκέψεις 99 έως 102). Η αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης ή μιγμάτων που υπάγονται σε καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ μπορεί επομένως να προκαλέσει δυσχέρειες ενόψει των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ.

115 Ακόμη και αν το όριο για την περίοδο 2000/2001 ήταν ήδη γνωστό από το 1994 και ακόμη και αν η πλεονασματική κατάσταση της κοινοτικής αγοράς υφίσταται ήδη από δεκαετίες, ωστόσο η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε ότι η μεγάλη αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων υπό καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ συνιστά, στο πλαίσιο της πλεονασματικής κοινοτικής αγοράς, «δυσκολία» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, πολλώ μάλλον εφόσον το προβλεπόμενο με τις συμφωνίες ΠΟΕ όριο καθιστούσε ήδη αναγκαία μία ουσιαστική μείωση των κοινοτικών ποσοστώσεων παραγωγής για την περίοδο 2000/2001 (βλ. κατωτέρω, σκέψεις 125 έως 128).

116 Τέλος, οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι, στο πλαίσιο του καθεστώτος επιδοτήσεων κατά την εξαγωγή και λαμβάνοντας υπόψη τον σκοπό των διατάξεων του τέταρτου μέρους της Συνθήκης, οι εισαγόμενες από τις ΥΧΕ ποσότητες ζάχαρης δεν μπορούν να θεωρηθούν «παράγοντας κόστους» για την Κοινότητα. Κατά τις προσφεύγουσες, οι εισαγωγές ζάχαρης από τις ΥΧΕ δεν βαραίνουν τον κοινοτικό προϋπολογισμό. Συγκεκριμένα, κατά το μέτρο που αυτές οι εισαγωγές ωθούν στην εξαγωγή αντίστοιχη ποσότητα κοινοτικής ζάχαρης, οι επιστροφές κατά την εξαγωγή που συνδέονται με τις εξαγωγές αυτές βαρύνουν τους ευρωπαίους παραγωγούς ζαχαροκάλαμου, με το σύστημα της αυτοχρηματοδοτήσεως, και σε τελική ανάλυση τους ευρωπαίους καταναλωτές. Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 προσθέτει ότι μόνον οι επιστροφές κατά την εξαγωγή που συνδέονται με τις επανεξαγωγές ζάχαρης υπό προτιμησιακό καθεστώς (βλ. ανωτέρω, σκέψη 104) βαρύνουν τον προϋπολογισμό του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ) και έχουν συνέπειες για τον προϋπολογισμό. Ωστόσο, δεδομένου ότι η ζάχαρη που εισάγεται στην Κοινότητα υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ δεν είναι ζάχαρη υπό προτιμησιακό καθεστώς, οι εισαγωγές ζάχαρης από τις ΥΧΕ δεν έχουν επίπτωση στον προϋπολογισμό.

117 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 υπολογίζει ότι, ακόμη και αν υφίστατο σχέση μεταξύ των 50 000 τόνων ζάχαρης που εισήχθησαν το 1999 υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ και ΕΚ/ΥΧΕ και της αντίστοιχης αυξήσεως των επιδοτούμενων εξαγωγών, οι εν λόγω εισαγωγές θα συνεπάγονταν δαπάνες επιστροφής κατά την εξαγωγή ύψους 26 εκατομμυρίων ευρώ (520 ευρώ x 50 000), ποσό που αντιπροσωπεύει μόλις το 0,006 % του προϋπολογισμού του ΕΓΤΠΕ (ή 3,5 % του προϋπολογισμού του ΕΓΤΠΕ για τις προτιμησιακές εισαγωγές ζάχαρης). Επομένως, δεν πρόκειται για κατάσταση που μπορούσε να δικαιολογήσει τη λήψη ενός μέτρου διασφαλίσεως βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

118 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι οι δυσχέρειες για τις οποίες γίνεται λόγος στον προσβαλλόμενο κανονισμό είναι η μεγάλη αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης ή μιγμάτων, υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, η πλεονασματική κατάσταση της αγοράς κοινοτικής ζάχαρης που οδηγεί σε επιδοτούμενες εξαγωγές και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ (βλ. ανωτέρω, σκέψεις 90 έως 92).

119 Ενόψει της πλεονασματικής καταστάσεως της κοινοτικής αγοράς, η εισαγόμενη ζάχαρη καταγωγής ΥΧΕ θα αντικαταστήσει την κοινοτική ζάχαρη, η οποία, προκειμένου να διατηρηθεί η ισορροπία της κοινής οργανώσεως των αγορών, θα πρέπει να εξάγεται.

120 Ακόμη και αν οι εξαγωγές κοινοτικής ζάχαρης χρηματοδοτούνται εν πολλοίς από τη βιομηχανία κοινοτικής ζάχαρης και επομένως από τον καταναλωτή, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι συμφωνίες ΠΟΕ περιορίζουν τις επιδοτήσεις κατά την εξαγωγή, ανεξαρτήτως του ποιος βαρύνεται τελικώς με το κόστος αυτών των επιδοτήσεων, και ότι κάθε επιπλέον εισαγωγή επιδεινώνει την κατάσταση σε μια ήδη πλεονασματική αγορά.

121 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι κανένα από τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

Επί του δευτέρου σκέλους, του σχετικού με την επιδείνωση ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας, ή με μία τέτοια απειλή, και επί του συνδέσμου που υφίσταται μεταξύ των εισαγωγών ζάχαρης και των μιγμάτων υπό καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και της καταστάσεως της κοινοτικής αγοράς

122 Η Επιτροπή εξηγεί στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού:

«Οι δυσχέρειες αυτές ενέχουν τον κίνδυνο ισχυρής αποσταθεροποίησης [της κοινής οργανώσεως της αγοράς] ζάχαρης. Για την περίοδο εμπορίας 2000/2001, που αρχίζει την 1η Ιουλίου 2000, διαβλέπεται, με βάση τις πλέον συντηρητικές διαθέσιμες σήμερα εκτιμήσεις, μείωση των ποσοστώσεων των κοινοτικών παραγωγών κατά περίπου 500 000 τόνους. Κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης και προϊόντων με μεγάλο

ποσοστό ζάχαρης προέλευσης ΥΧΕ θα συνεπάγεται μεταλύτερη μείωση των ποσοστώσεων των κοινοτικών παραγωγών και επομένως μεγαλύτερη απώλεια της κατοχύρωσης του εισοδήματός τους.»

123 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, σε περίπτωση πτώσεως των τιμών στην αγορά ζάχαρης ή σε περίπτωση ριζικής επιδεινώσεως της καταστάσεως στον τομέα της ζάχαρης, θα υφίστατο επιδείνωση ή απειλή επιδεινώσεως υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, η οποία θα ισοδυναμούσε με απώλειες, απολύσεις κ.λπ. Ωστόσο, η ευρωπαϊκή βιομηχανία ζάχαρης είναι απολύτως υγιής. Οι τιμές της ζάχαρης δεν υφίστανται μειώσεις.

124 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι περιστάσεις για τις οποίες κάνουν λόγο οι προσφεύγουσες μπορούν να συνιστούν απόδειξη ότι υφίσταται επιδείνωση ή απειλή επιδεινώσεως ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Ωστόσο, μια κατάσταση στην οποία η μείωση των ποσοστώσεων παραγωγής των κοινοτικών παραγωγών είναι αναγκαία επίσης αποδεικνύει επιδείνωση ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας. Συγκεκριμένα, μια τέτοια μείωση επηρεάζει άμεσα το εισόδημα των κοινοτικών παραγωγών.

125 Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν την ανάγκη μειώσεως των κοινοτικών ποσοστώσεων παραγωγής ζάχαρης κατά 500 000 τόνους λόγω των συμφωνιών ΠΟΕ. Μνημονεύουν ένα ανακοινωθέν τύπου της Επιτροπής της 4ης Οκτωβρίου 2000 που κάνει λόγο για μείωση 115 000 τόνων. Επιπλέον, το αποτέλεσμα μιας μειώσεως ποσοστώσεων παραγωγής της τάξεως των 500 000 τόνων, και πολλώ μάλλον της τάξεως των 115 000 τόνων, είναι μικρότερης σημασίας από το αποτέλεσμα των διαφοροποιήσεων του όγκου (ενίοτε άνω του 15 %) οι οποίες είχαν ήδη προκύψει φυσιολογικά όσον αφορά την παραγωγή ζαχαροκάλαμου στην Κοινότητα για το διάστημα από το 1997/1998 έως το 1999/2000. Συγκεκριμένα, η προτεινόμενη από την Επιτροπή μείωση της παραγωγής κατά 500 000 τόνους αντιστοιχεί περίπου στο 3 % της κοινοτικής παραγωγής και των καλλιεργουμένων εκτάσεων. Λαμβάνοντας

υπόψη το γεγονός ότι, στην πραγματικότητα, μόνο μια μείωση 115 000 τόνων αποδεικνύεται αναγκαία, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η μείωση των ποσοστώσεων παραγωγής δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι επιφέρει επιδείνωση ή απειλή επιδεινώσεως στον τομέα της κοινοτικής ζάχαρης υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

126 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η κοινοτική παραγωγή ζάχαρης υπερβαίνει την κατανάλωση ζάχαρης στην Κοινότητα, ανεξαρτήτως των ετησίων διακυμάνσεων αυτής της παραγωγής. Επιπλέον, όπως τόνισε το Δικαστήριο στην απόφασή του Emesa Sugar, παρατεθείσα στη σκέψη 100 ανωτέρω (σκέψη 56), η Κοινότητα υποχρεούται «να εισάγει ορισμένη ποσότητα ζάχαρης από τρίτες χώρες, βάσει των συμφωνιών που έχουν συναφθεί στο πλαίσιο του [ΠΟΕ]». Σε τούτο προστίθενται ακόμη «οι εισαγωγές ζαχαροκάλαμου προελεύσεως των χωρών ΑΚΕ για την αντιμετώπιση της ειδικής ζητήσεως αυτού του προϊόντος» (προπαρατεθείσα στη σκέψη 100 ανωτέρω απόφαση Emesa Sugar, σκέψη 56).

127 Οι προσφεύγουσες δεν αμφισβητούν ότι υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ της τηρήσεως των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ, αφενός, και της μειώσεως των κοινοτικών ποσοστώσεων παραγωγής που μνημονεύει ο προσβαλλόμενος κανονισμός, αφετέρου. Αμφισβητούν ωστόσο τον αριθμό των 500 000 τόνων που μνημονεύεται στον προσβαλλόμενο κανονισμό.

128 Από τον κανονισμό (ΕΚ) 2073/2000 της Επιτροπής, της 29ης Σεπτεμβρίου 2000, για τη μείωση στον τομέα της ζάχαρης της εγγυημένης ποσότητας στο πλαίσιο του καθεστώτος των ποσοστώσεων παραγωγής και των αναμενόμενων μεγίστων αναγκών εφοδιασμού των επιχειρήσεων ραφιναρίσματος στο πλαίσιο των προτιμησιακών καθεστώτων εισαγωγής, για την περίοδο 2000/2001 (ΕΕ L 246, σ. 38), προκύπτει ότι η Επιτροπή πράγματι μείωσε τις ποσοστώσεις παραγωγής για την περίοδο εμπορίας 2000/2001 κατά 478 277 τόνους για τη ζάχαρη Α και Β. Η αναγγελθείσα μείωση 115 000 τόνων, της οποίας κάνουν μνεία οι προσφεύγουσες, αφορά διαρθρωτική και επομένως μη περιοριζόμενη σε μία συγκεκριμένη περίοδο μείωση, για την οποία κάνει λόγο η από 16 Οκτωβρίου 2000 πρόταση κανονισμού του Συμ-

βουλίου για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ 2001, C 29 E, σ. 315). Αυτή η προτεινόμενη διαρθρωτική προσαρμογή δεν αποδεικνύει, ωστόσο, ότι η μείωση περίπου 500 000 τόνων για την περίοδο εμπορίας 2000/2001 δεν ήταν αναγκαία.

129 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, στη συνέχεια, ότι το επίπεδο εισαγωγών στην Κοινότητα ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ είναι αμελητέο εάν ο όγκος των εισαγωγών ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ συγκριθεί με την κοινοτική παραγωγή ζάχαρης και με τις ποσότητες ζάχαρης που εισάγονται από ορισμένες τρίτες χώρες.

130 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 υπολογίζει ότι οι εισαγωγές ζάχαρης και μιγμάτων, υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ και ΕΚ/ΥΧΕ, αντιπροσώπευαν, το 1999, το 0,320 % (κωδικός ΣΟ 1701) και το 0,102 % (κωδικός ΣΟ 1806) της κοινοτικής παραγωγής. Οι εισαγωγές υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ αντιπροσώπευαν, το 1999, 40 000 τόνους, ήτοι ποσότητα μικρότερη από εκείνη την οποία μια μεμονωμένη χώρα της ΑΚΕ όπως το Μπαρμπάντος μπορεί να εισάγει ετησίως προς την Κοινότητα (49 300 τόνοι).

131 Αυτό το επιχείρημα δεν μπορεί να ευδοκιμήσει. Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, συναφώς, ότι η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε ότι η πολύ μεγάλη αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης και των μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ στο συγκεκριμένο πλαίσιο της πλεονασματικής αγοράς κοινοτικής ζάχαρης και των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ συνεπαγόταν «δυσκολίες» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

132 Λαμβανομένων υπόψη των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ, που περιορίζουν τις επιδοτήσεις κατά τις εξαγωγές, είναι εύλογο να θεωρηθεί ότι «κάθε συμπληρωματική εισαγωγή ζάχαρης και προϊόντων με μεγάλο ποσοστό ζάχαρης προέλευσης ΥΧΕ θα συνεπάγεται μεγαλύτερη μείωση των ποσοστώσεων

των κοινοτικών παραγωγών και επομένως μεγαλύτερη απώλεια της κατοχύρωσης του εισοδήματός τους» (προσβαλλόμενος κανονισμός, αιτιολογική σκέψη 5). Το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει, συναφώς, ότι οι εισαγωγές ζάχαρης ή μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, αντιπροσώπευαν, κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, περίπου το 10 % της μειώσεως των ποσοστώσεων κοινοτικής παραγωγής που είχε αναγγείλει ο προσβαλλόμενος κανονισμός και ότι οι δυνατότητες παραγωγής ζάχαρης στις ΥΧΕ ανέρχονταν σε 100 000 έως 150 000 τόνους ετησίως (βλ. ανωτέρω, σκέψη 111).

133 Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η μείωση της κοινοτικής παραγωγής προκειμένου να αντιμετωπιστεί η αύξηση εισαγωγών ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ «αναστατώνει την κοινή οργάνωση των αγορών ζάχαρης [...] και [είναι] [...] αντίθετη προς τους στόχους της κοινής αγροτικής πολιτικής» (προπαρατεθείσα στη σκέψη 100 ανωτέρω απόφαση Emesa Sugar, σκέψη 56).

134 Σε αυτό το πλαίσιο, η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού ότι οι αυξημένες εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ συνεπάγονταν κίνδυνο αποσταθεροποιήσεως της κοινής οργανώσεως των αγορών ζάχαρης.

135 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 ισχυρίζεται ωστόσο ότι τα οικονομικά και ποσοτικά όρια που προβλέπουν οι συμφωνίες ΠΟΕ έχουν εφαρμογή από την αρχή κάθε περιόδου εμπορίας της ζάχαρης. Στο πλαίσιο των συμφωνιών ΠΟΕ, η περίοδος εμπορίας ζάχαρης 2000/2001 εκτεινόταν από την 1η Οκτωβρίου έως τις 30 Σεπτεμβρίου όσον αφορά τα ποσοτικά όρια και από την 1η Ιουλίου έως τις 30 Ιουνίου όσον αφορά τα οικονομικά όρια. Υπό αυτές τις συνθήκες, η Κοινότητα διέθετε, για το διάστημα, αντιστοίχως, έως την 1η Ιουλίου 2000 ή έως την 1η Οκτωβρίου 2000, επαρκές περιθώριο δράσης όσον αφορά τα όρια που προέβλεπαν οι συμφωνίες ΠΟΕ. Η Κοινότητα εξήγαγε, πράγματι, λιγότερη ζάχαρη με επιστροφή από ό,τι επέτρεπαν οι συμφωνίες ΠΟΕ.

136 Ωστόσο, η Επιτροπή διαπίστωσε στην έκτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού:

«Οι εισαγωγές πραγματοποιούνται σε περίοδο περίπου τριών μηνών [που ακολουθεί] την αίτηση έκδοσης πιστοποιητικών λόγω της διάρκειας ισχύος των τελευταίων. Επομένως, κάθε αύξηση των εισαγωγών, ακόμη και εκείνων που πραγματοποιούνται κατά τους μήνες πριν από την έναρξη της περιόδου εμπορίας 2000/2001, επηρεάζει την κατάσταση που διαμορφώνεται στην αγορά κατά την εν λόγω περίοδο και δημιουργεί τις αναφερόμενες στην αιτιολογική σκέψη 5 επιζήμιες συνέπειες.»

137 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 6 του κανονισμού 2553/97, που είναι εφαρμοστέο mutatis mutandis σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 2, του προσβαλλομένου κανονισμού, περιορίζει σε τρεις μήνες περίπου τη διάρκεια ισχύος των πιστοποιητικών εισαγωγής για τις εισαγωγές ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Υπό αυτές τις συνθήκες, η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε ότι το μέτρο διασφαλίσεως έπρεπε να αρχίσει να ισχύει ήδη την 1η Μαρτίου 2000.

138 Επιπλέον, η αύξηση των εξαγωγών που προκλήθηκε από την αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ επέφερε, εν πάση περιπτώσει, αύξηση του συνόλου των επιδοτήσεων κατά την εξαγωγή που βάρυναν τον κοινοτικό προϋπολογισμό και το κόστος των οποίων βάρυνε ήδη έμμεσα τους κοινοτικούς παραγωγούς μέσω εισφορών κατά την παραγωγή.

139 Ακόμη και αν δεχτούμε ότι οι συμφωνίες ΠΟΕ παρείχαν ακόμη τη δυνατότητα αποδοχής της αυξήσεως των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ μέχρι την 1 Ιουλίου 2000, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 δεν απέδειξε εντούτοις ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη

εκτιμήσεως θεωρώντας ότι οι αυξημένες εισαγωγές ζάχαρης ή μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ενείχαν ήδη, πριν από τον χρόνο εκείνο, τον κίνδυνο αποσταθεροποιήσεως του τομέα της κοινοτικής ζάχαρης.

140 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 υπολογίζει στη συνέχεια ότι η μείωση της παραγωγής κατά 500 000 τόνους ανά έτος που μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 5 του προσβαλλομένου κανονισμού δημιουργεί, στο επίπεδο των τιμών στην παγκόσμια αγορά και των επιστροφών ανά τόνο, δυνατότητα εξαγωγής περίπου 150 000 τόνων, που σαφώς αρκεί για να επιτρέψει τις εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ.

141 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η δυνατότητα που μνημονεύει η προσφεύγουσα πρέπει να επιτρέψει στην Επιτροπή συγχρόνως να αντιμετωπίσει μια ειδική εξέλιξη των τιμών στην παγκόσμια αγορά και να τηρήσει τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ. Επιπλέον, η μείωση των κοινοτικών ποσοστώσεων παραγωγής προκειμένου να επιτραπεί μία αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης θα αντέκειτο στους στόχους της κοινής αγροτικής πολιτικής (προπαρατεθείσα στη σκέψη 100 ανωτέρω απόφαση Emesa Sugar, σκέψη 56).

142 Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή προέβη σε προφανώς εσφαλμένη εκτίμηση των στοιχείων που διέθετε κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού θεωρώντας ότι η κατάσταση στην κοινοτική αγορά ζάχαρης, που καθιστούσε αναγκαίες σημαντικές μειώσεις των ποσοστώσεων παραγωγής, κινδύνευε να επιδεινωθεί περαιτέρω λόγω της μεγάλης αυξήσεως των εισαγωγών στην Κοινότητα ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

143 Οι προφεύγουσες στις υποθέσεις Τ-110/00 και Τ-159/00 ισχυρίζονται επιπλέον ότι εξ όσων γνωρίζουν η εισαγωγή 110 000 τόνων ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ είχε ήδη

ληφθεί υπόψη κατά την απόφαση περί μειώσεως των ποσοστώσεων παραγωγής κατά περίπου 500 000 τόνους. Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 επισημαίνει ότι η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη στον κοινοτικό ισολογισμό ζάχαρης («EU sugar balance sheet») για την περίοδο εμπορίας 1999/2000, τις εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ που ανέρχονταν σε 100 000 τόνους. Επομένως, είναι παράδοξο να ισχυρίζεται η Επιτροπή, στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη, ότι η εισαγωγή ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ «θα συνεπαγ[όταν] μεγαλύτερη μείωση των ποσοστώσεων των κοινοτικών παραγωγών» πέραν της αναγγελθείσας με τον προσβαλλόμενο κανονισμό μειώσεως της τάξεως των 500 000 τόνων.

144 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι προσφεύγουσες στις υποθέσεις Τ-110/00 και Τ-159/00 δεν προσκομίζουν απόδειξη προς στήριξη του τελευταίου επιχειρήματός τους, το οποίο πρέπει να απορριφθεί. Η μνεία που κάνει η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 στον σχεδιασμό της περιόδου εμπορίας 1999/2000 δεν είναι κρίσιμη εφόσον ο προσβαλλόμενος κανονισμός κάνει αποκλειστικά μνεία των ποσοστώσεων παραγωγής για την περίοδο εμπορίας 2000/2001, που έπρεπε να μειωθούν. Επιπλέον, ακόμη και αν η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη, το 1999, για την περίοδο εμπορίας 1999/2000, την εισαγωγή 110 000 τόνων ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, τούτο δεν αποδεικνύει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όταν θεώρησε, κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, ήτοι τον Φεβρουάριο του 2000, ότι είχαν ανακύψει δυσχέρειες που ενείχαν τον κίνδυνο σημαντικής αποσταθεροποιήσεως της κοινής οργανώσεως των αγορών ζάχαρης και που δικαιολογούσαν τη λήψη ενός μέτρου διασφαλίσεως.

145 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 παρατηρεί ακόμη ότι η εισαγωγή μη προτιμησιακής ζάχαρης σε μεταποιημένα προϊόντα ανέρχεται σε 520 000 τόνους ετησίως. Ακόμη και αν για το συστατικό «ζάχαρη» αυτών των μεταποιημένων προϊόντων οφείλονται δασμοί, ωστόσο, κατά την προσφεύγουσα, αυτές οι εισαγωγές επηρεάζουν τη ζήτηση για την κοινοτική ζάχαρη εντός της Κοινότητας. Κατά αυτών των εισαγωγών δεν αναπτύχθηκε κανενός είδους δράση υπό την έννοια του άρθρου 134 ΕΚ.

146 Το Πρωτοδικείο εκτιμά, ωστόσο, ότι το γεγονός ότι για το συστατικό «ζάχαρη» των μεταποιημένων προϊόντων οφείλονται δασμοί οδηγεί αναγκαστικά σε διαφορετική

εκτίμηση των ενδεχομένων αποσταθεροποιητικών αποτελεσμάτων τέτοιων εισαγωγών για τις εισαγωγές ζάχαρης υπό καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, οι οποίες εξαιρούνται των δασμών βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Εν πάση περιπτώσει, ενδεχόμενη αδράνεια της Επιτροπής έναντι των εισαγωγών από τρίτες χώρες δεν μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα του προσβαλλομένου κανονισμού.

147 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 υπογραμμίζει ότι, προκειμένου να αξιολογηθούν τα αποτελέσματα των φερομένων «δυσκολιών» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή έπρεπε να λάβει υπόψη επίσης το επίπεδο αποθεμάτων στην αρχή και το τέλος του έτους (opening και closing stocks) και την εξαγωγή υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων. Συναφώς, κάνει μνεία του κοινοτικού ισολογισμού ζάχαρης.

148 Αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί ως ανακριβές. Η προσφεύγουσα δεν εξηγεί, συγκεκριμένα, για ποιο λόγο η φερόμενη μη λήψη υπόψη των στοιχείων που μνημονεύονται στην προηγούμενη σκέψη αποδεικνύει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καθόσον θεώρησε ότι οι δυσχέρειες για τις οποίες γίνεται λόγος στις σκέψεις 91 και 92 ανωτέρω ενείχαν τον κίνδυνο σημαντικής αποσταθεροποιήσεως της κοινής οργανώσεως των αγορών ζάχαρης.

149 Οι προσφεύγουσες και η Ολλανδική Κυβέρνηση παρατηρούν ακόμη ότι, λόγω ελλείψεως που παρατηρήθηκε στην Ισπανία, η Επιτροπή αποφάσισε, τον Ιούλιο του 1999, να ελευθερώσει το απόθεμα 66 000 τόνων που παρακρατούνταν σε Ισπανικές επιχειρήσεις (απόφαση 1999/444/ΕΚ της Επιτροπής, της 7ης Ιουλίου 1999, για την αποδέσμευση του ελάχιστου αποθέματος και τη μερική αποδέσμευση του εκ μεταφοράς αποθέματος που κατέχονται από τις επιχειρήσεις ζάχαρης οι οποίες είναι εγκατεστημένες στην Ισπανία, για τον εφοδιασμό της νότιας περιοχής της κατά τη διάρκεια της περιόδου από 1ης Ιουλίου έως 30 Νοεμβρίου 1999, ΕΕ L 174, σ. 25). Επιπλέον, στην απόφαση της 17ης Ιουνίου 1999, Τ-82/96, ARAP κ.λπ. κατά Επι-

τροπής (Συλλογή 1999, σ. II-1889), το Πρωτοδικείο έκρινε, στο πλαίσιο προσφυγής περί ακυρώσεως κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 11ης Ιανουαρίου 1996 να μην προβάλλει αντιρρήσεις στις κρατικές ενισχύσεις N11/95 υπέρ του DAI, ότι η αύξηση της τάξεως των 70 000 τόνων της παραγωγής επιδοτούμενης ζάχαρης στην Πορτογαλία δεν έχει σημαντικές επιπτώσεις στην κοινοτική αγορά. Επομένως, οι μειωμένες εισαγωγές ζάχαρης και μιγμάτων υπό καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ επίσης δεν μπορούσαν να προκαλέσουν διαταραχές στην αγορά.

150 Αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί. Η επικαλούμενη περίσταση δεν συνιστά απόδειξη ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως διαπιστώνοντας κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, ήτοι τον Φεβρουάριο 2000, ότι είχαν ανακύψει δυσχέρειες που ενείχαν τον κίνδυνο σημαντικής αποσταθεροποιήσεως της κοινής οργανώσεως των αγορών ζάχαρης. Πράγματι, τίποτε δεν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η κατάσταση στην κοινοτική αγορά ζάχαρης κατά τον χρόνο που η Επιτροπή έλαβε τις μνημονευθείσες στην προηγούμενη σκέψη αποφάσεις ήταν συγκρίσιμη με την κατάσταση στην αγορά κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού.

151 Οι προσφεύγουσες στις υποθέσεις Τ-110/00 και Τ-159/00 παρατηρούν ότι οι κοινοτικοί προμηθευτές πωλούν ζάχαρη Γ στις επιχειρήσεις μεταποιήσεως ζάχαρης στις ΥΧΕ σε αυξημένη τιμή. Αυτή η τιμή ανέρχεται σε επίπεδα ανώτερα από την παγκόσμια τιμή ζάχαρης. Οι κοινοτικοί παραγωγοί υπάγονται, επομένως, επίσης στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Δεν υφίσταται κίνδυνος απώλειας του εισοδήματος για αυτούς τους παραγωγούς λόγω της εισαγωγής ζάχαρης που υπάγεται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

152 Αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί ως ανακριβές. Οι προσφεύγουσες δεν παρέχουν κανένα στοιχείο σχετικά με τις τιμές που εφαρμόζουν οι κοινοτικοί παραγωγοί για τη ζάχαρη Γ. Επιπλέον, ακόμη και αν η τιμή που ζητείται για τη ζάχαρη Γ υπερβαίνει την παγκόσμια τιμή ζάχαρης, τούτο δεν σημαίνει απαραιτήτως ότι πρόκειται για τιμή αποδοτική για τους κοινοτικούς παραγωγούς.

153 Τέλος, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή, παρουσιάζοντας τις εισαγωγές ζάχαρης που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ως συνεπαγόμενες «δυσχέρειες», αναγνώρισε ότι το μέτρο διασφαλίσεως υπάγεται στην πρώτη περίπτωση που αναγνώρισε το Δικαστήριο στη σκέψη 47 της απόφασης της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 53 ανωτέρω (βλ. επίσης την απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Φεβρουαρίου 2000, T-32/98 και T-41/98, Nederlandse Antillen κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-201). Υπό αυτές τις συνθήκες, η Επιτροπή έπρεπε να είχε αποδείξει την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ των εισαγωγών προϊόντων ΥΧΕ και των διαταραχών στην αγορά κοινοτικής ζάχαρης, το οποίο δεν έπραξε.

154 Αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί. Αφενός, από τον προσβαλλόμενο κανονισμό προκύπτει σαφώς ότι αυτός στηρίζεται στη δεύτερη περίπτωση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή έλαβε το μέτρο διασφαλίσεως διότι «υπήρχαν δυσχέρειες που ενείχαν τον κίνδυνο επιδείνωσης ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας» (προσβαλλόμενος κανονισμός, έβδομη αιτιολογική σκέψη). Αφετέρου, ακόμη και αν η αύξηση των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων ήταν αποτέλεσμα της εφαρμογής της αποφάσεως ΥΧΕ, τούτο ουδόλως συνεπάγεται ότι η Επιτροπή έπρεπε να στηρίξει τον προσβαλλόμενο κανονισμό στην πρώτη περίπτωση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσως ΥΧΕ. Πράγματι, τα χαρακτηριστικά των δύο διαφορετικών περιπτώσεων του άρθρου 109, παράγραφος 1, μπορούν να συμπίπτουν σε μια πραγματική κατάσταση (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Léger στην υπόθεση Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 86 ανωτέρω, Συλλογή 2001, σ. I-8768, και στην προπαρατεθείσα στη σκέψη 52 ανωτέρω απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. I-8951, σημείο 85).

155 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως επίσης δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

156 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

*Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ*

157 Στο πλαίσιο αυτού του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή αγνόησε, κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, την αρχή της αναλογικότητας που εκφράζει το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ. Η τελευταία διάταξη έχει ως εξής:

«[...] Πρέπει κατά προτεραιότητα να επιλεγούν τα μέτρα που δημιουργούν τις ελάχιστες διαταραχές στη λειτουργία της σύνδεσης και της Κοινότητας. Τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα απολύτως αναγκαία όρια για την αντιμετώπιση των δυσχερειών που προκύπτουν.»

158 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, εκ προοιμίου, ότι, βάσει της αρχής της αναλογικότητας, η νομιμότητα μιας κοινοτικής ρυθμίσεως εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι τα μέσα που θεσπίζει είναι κατάλληλα για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκεται νομίμως από την εν λόγω ρύθμιση και δεν υπερβαίνουν αυτό που είναι αναγκαίο για την επίτευξή του, εξυπακουομένου ότι, όταν υφίσταται η δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων κατάλληλων μέτρων, πρέπει να χρησιμοποιείται, καταρχήν, το λιγότερο επαχθές (απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 53 ανωτέρω, σκέψεις 51 και 52· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1996, Τ-162/94, NMB France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-427, σκέψη 69, και της 29ης Σεπτεμβρίου 2000, Τ-87/98, International Potash Company κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-3179, σκέψη 39).

159 Πρώτον, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο γνώριζε, όταν εξέδωσε την απόφαση 91/482, ήτοι το 1991, ότι οι εισαγωγές στην Κοινότητα αγροτικών προϊόντων προελεύσεως ΥΧΕ μπορούσαν να συνεπάγονται πρόσθετες δαπάνες εις βάρος του προϋπολογισμού της κοινής γεωργικής πολιτικής. Η αύξηση των εισαγωγών ήταν άμεση συνέπεια της αποφάσεως ΥΧΕ. Όταν χορηγείται άδεια εισαγωγής των γεωργικών προϊόντων στην κοινοτική αγορά κατά

τρόπο ώστε να μπορούν να επωφελούνται των υψηλοτέρων τιμών που ισχύουν σε αυτή, η προσφορά αυξάνεται κατ' ανάγκην. Υπό αυτές τις συνθήκες, το κοινοτικό συμφέρον που δικαιολογεί την εφαρμογή του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, έπρεπε να είναι ιδιαιτέρως σοβαρό, το οποίο δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση.

160 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, συναφώς, ότι από την ανάλυση που έγινε στις σκέψεις 94 έως 121 ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε ότι η μεγάλη αύξηση εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, στο συγκεκριμένο πλαίσιο της πλεονασματικής αγοράς κοινοτικής ζάχαρης και των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ, συνιστούσε «δυσκολίες» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Επιπλέον, από την ανάλυση που έγινε στις σκέψεις 122 έως 155 ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε ότι αυτές οι δυσκολίες ενείχαν τον κίνδυνο σημαντικής αποσταθεροποιήσεως της κοινής οργανώσεως των αγορών ζάχαρης.

161 Υπό αυτές τις συνθήκες, η Επιτροπή ορθώς έλαβε ένα μέτρο διασφαλίσεως βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ έναντι των εισαγωγών ζάχαρης ή μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

162 Αυτό το επιχείρημα της προσφεύγουσας δεν αφορά άλλωστε την αναλογικότητα του ληφθέντος μέτρου. Το γεγονός ότι η αύξηση των εισαγωγών ήταν ήδη προβλέψιμη το 1991 δεν είναι κρίσιμο για την εκτίμηση του ζητήματος εάν το ληφθέν τον Φεβρουάριο του 2000 μέτρο συνιστά απάντηση κατάλληλη και ανάλογη «για την αντιμετώπιση των δυσχερειών που εκδηλώθηκαν» υπό την έννοια του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ.

163 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι ένα μέτρο διασφαλίσεως πρέπει να είναι προσωρινό. Εκδίδοντας διαδοχικά τον κανονισμό 2423/1999 και τον προσβαλλόμενο κανονισμό, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ.

164 Συναφώς, αφενός, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, ότι τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν, ως προς την εφαρμογή του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, ευρεία διακριτική ευχέρεια, η οποία αντιστοιχεί στις πολιτικές ευθύνες που τους αναθέτουν τα άρθρα 182 ΕΚ έως 188 ΕΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8853, σκέψη 144).

165 Αφετέρου, ενόψει τέτοιας ευχέρειας, εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να περιοριστεί στον έλεγχο του αν η άσκησή της πάσχει πρόδηλη πλάνη ή κατάχρηση εξουσίας ή του αν ακόμα τα κοινοτικά όργανα υπερέβησαν προφανώς τα όρια της διακριτικής τους ευχέρειας (απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, παρατεθείσα στην σκέψη 164, ανωτέρω, σκέψη 145).

166 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι η άσκηση εκ μέρους της Επιτροπής της διακριτικής της ευχέρειας με τη λήψη, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, ενός δευτέρου μέτρου διασφαλίσεως έναντι των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ πάσχει πρόδηλη πλάνη.

167 Συγκεκριμένα, η ανάλυση που έγινε στις σκέψεις 94 έως 155 ανωτέρω αποδεικνύει ότι η Επιτροπή ευλόγως εκτίμησε ότι οι δυσχέρειες που ενείχαν τον κίνδυνο επιδεινώσεως ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας υφίσταντο κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού.

168 Εν πάση περιπτώσει, ο προσβαλλόμενος κανονισμός, που είχε εφαρμογή από την 1η Μαρτίου έως τις 30 Σεπτεμβρίου 2000, περιόριζε μόνον κατ' εξαίρεση, εν μέρει και προσωρινά την εισαγωγή προς την Κοινότητα, άνευ δασμών, ζάχαρης ή μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Αυτός ο κανονισμός, που περιόριζε την ελεύθερη πρόσβαση της ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ στην κοινοτική αγορά εντός ορίων συμβατών με την κατάσταση αυτής της αγοράς, διατηρώντας

προτιμησιακή μεταχείριση για αυτό το προϊόν, κατά τρόπο σύμφωνο με τους στόχους της αποφάσεως ΥΧΕ (βλ., κατωτέρω, σκέψεις 198 έως 211), μπορούσε να πραγματοποιήσει τον στόχο της Επιτροπής και δεν έβαινε πέραν του αναγκαίου για την επίτευξή του (βλ., υπό αυτήν την έννοια, την απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 164 ανωτέρω, σκέψη 148).

169 Τρίτον, οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι ο κανονισμός 2423/1999 επέβαλε ελάχιστη τιμή στην εισαγωγή ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Σύμφωνα με την όγδοη αιτιολογική σκέψη αυτού του κανονισμού, η επιβολή ελάχιστης τιμής καθιστούσε δυνατή την επίτευξη του στόχου που έγκειτο στην αποφυγή των αποσταθεροποιητικών αποτελεσμάτων των εισαγωγών ζάχαρης. Η Επιτροπή δεν εξηγεί στον προσβαλλόμενο κανονισμό γιατί η θέσπιση ελάχιστης τιμής δεν θεωρούνταν πλέον κατάλληλη για την επίτευξη του επιδιωκόμενου στόχου.

170 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι ο κοινοτικός δικαστής, μολονότι μεριμνά για τον σεβασμό των δικαιωμάτων των ΥΧΕ δεν μπορεί, χωρίς τον κίνδυνο να θίξει την ευρεία διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής, να υποκαταστήσει την Επιτροπή στην επιλογή του πλέον πρόσφορου μέτρου για την πρόληψη των διαταραχών στην κοινοτική αγορά ζάχαρης, εφόσον δεν αποδεικνύεται ότι τα ειλημμένα μέτρα ήταν προδήλως απρόσφορα για την πραγματοποίηση του επιδιωκομένου σκοπού (βλ., υπό αυτή την έννοια, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-4973, σκέψη 94, και της 12ης Ιουλίου 2001, C-189/01, Jippes κ.λπ., Συλλογή 2001, σ. I-5689, σκέψη 83· την απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, προπαρατεθείσα στη σκέψη 164 ανωτέρω, σκέψη 135).

171 Οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι η Επιτροπή, περιορίζοντας τις εισαγωγές προς την Κοινότητα ζάχαρης ή μιγμάτων που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ σε 3 340 τόνους για τη διάρκεια της εφαρμογής του προσβαλλομένου κανονισμού, έλαβε μέτρο προδήλως απρόσφορο ή προέβη σε προδήλως εσφαλμένη εκτίμηση των στοιχείων που διέθετε κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού (βλ., υπό αυτή την έννοια, την απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 164 ανωτέρω, σκέψη 136).

172 Εν πάση περιπτώσει, από τις στατιστικές της Eurostat προκύπτει ότι οι εισαγωγές ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ήταν, κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, αυξημένες σε σχέση με εκείνες κατά την έκδοση του κανονισμού 2423/1999, γεγονός που επιτρέπει την αμφισβήτηση της αποτελεσματικότητας του μέτρου που ελήφθη με τον τελευταίο κανονισμό, ήτοι της ελάχιστης τιμής κατά την εισαγωγή για το οικείο προϊόν.

173 Υπό αυτές τις συνθήκες, εύλογα η Επιτροπή θεώρησε ότι, στο πλαίσιο της συμφιλιώσεως των σκοπών της κοινής γεωργικής πολιτικής και της συνδέσεως των ΥΧΕ με την Κοινότητα, ο προσωρινός περιορισμός εισαγωγής ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ήταν πρόσφορος για την πραγματοποίηση του επιδιωκόμενου σκοπού και ότι δεν υπερέβαινε το αναγκαίο για την επίτευξή του μέτρο (βλ., υπό αυτή την έννοια, την απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 164 ανωτέρω, σκέψη 137).

174 Τέταρτον, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι το ανώτατο όριο ζάχαρης εισαγομένης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, ήτοι 3 340 τόνοι για επτά μήνες, παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας.

175 Συγκεκριμένα, πρώτον, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ, καθόσον απέκλεισε τις εισαγωγές που έγιναν το 1999 από τον υπολογισμό των ποσοστώσεων εισαγωγής για τη ζάχαρη ή τα μίγματα που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Οι προσφεύγουσες εξηγούν, συναφώς, ότι οι εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης που υπάγεται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ κατέστησαν πρακτικώς αδύνατες από 1ης Δεκεμβρίου 1997 συνεπεία της αποφάσεως 97/803. Η Επιτροπή δεν είχε το δικαίωμα να αποκλείσει τις εισαγωγές που έγιναν το 1999 για τον λόγο ότι αύξαναν αλματωδώς, εφόσον αντιστοιχούσαν στην κανονική παραγωγή ζάχαρης των εγκατεστημένων στις ΥΧΕ παραγωγών. Δεδομένου ότι οι αριθμοί για το 1997 και 1998 προέρχονταν από νεοσύστατη βιομηχανία, δεν ήταν αντιπροσωπευτικοί. Όσον αφορά την έρευνα της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (ΕΥΚΑ), την οποία μνημονεύει η ένατη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού, οι προ-

σφεύγουσες ισχυρίζονται ότι αυτή δεν αφορούσε τους εγκατεστημένους στις ΥΧΕ παραγωγούς αλλά τους ευρωπαίους εξαγωγείς ζάχαρης. Ουδεμία ανωμαλία διαπιστώθηκε. Η έρευνα της ΕΥΚΑ δεν δικαιολογούσε επομένως τη μη λήψη υπόψη εκ μέρους της Επιτροπής των εισαγωγών που είχαν γίνει το 1999 κατά τον περιορισμό της ποσοστώσεως εισαγωγής για τη ζάχαρη ή τα μίγματα που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

176 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, συναφώς, στην ένατη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού, ότι η Επιτροπή εξήγησε, σχετικά με τον αποκλεισμό του 1999 ως έτους αναφοράς, ότι πρόκειται για «το έτος κατά το οποίο σημειώθηκε αλματώδης αύξηση των εισαγωγών για τις οποίες βρίσκεται σε εξέλιξη έρευνα της ΕΥΚΑ λόγω υπονοιών για ύπαρξη παρατυπιών».

177 Ορθώς η Επιτροπή διαπίστωσε αλματώδη αύξηση των εισαγωγών στην Κοινότητα ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ το 1999. Πράγματι, από τις στατιστικές της Eurostat προκύπτει ότι ενώ οι εισαγωγές ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ανέρχονταν σε 2 528,93 τόνους το 1998, αντιπροσώπευαν 35 791,8 τόνους το 1999. Όσον αφορά τα μίγματα καταγωγής ΥΧΕ, παρατηρήθηκε αύξηση των εισαγωγών από 1 260,9 τόνους το 1998 σε 12 420 τόνους το 1999.

178 Επιπλέον, η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε, στο συγκεκριμένο πλαίσιο της πλεονασματικής κοινοτικής αγοράς και των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμφωνίες ΠΟΕ, ότι η αλματώδης αύξηση των εισαγωγών ενείχε τον κίνδυνο επιδεινώσεως του τομέα της κοινοτικής ζάχαρης. Αν η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να λάβει υπόψη, για τον καθορισμό ποσοστώσεως εισαγωγής, το επίπεδο εισαγωγής που μπορούσε να επιφέρει επιδείνωση του οικείου τομέα, το εν λόγω μέτρο διασφαλίσεως θα κινδύνευε να στερηθεί πρακτικού αποτελέσματος.

179 Επομένως, ανεξαρτήτως της έρευνας της ΕΥΚΑ, η Επιτροπή ευλόγως απέκλεισε το 1999 ως έτος αναφοράς για τον υπολογισμό της ποσοστώσεως εισαγωγής που θέσπισε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό.

180 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι οι υπολογισμοί που έκανε η Κοινότητα για να καταλήξει στην ποσόστωση 3 340 τόνων για επτά μήνες είναι ακατανόητοι. Η Επιτροπή δεν είναι σε θέση να εξηγήσει για ποιο λόγο οι αριθμοί που χρησιμοποίησε για την απόδειξη της ποσοστώσεως εισαγωγής 3 340 τόνων αποκλίνουν ουσιωδώς από τους αριθμούς της Eurostat.

181 Εν πάση περιπτώσει, η ποσόστωση των 3 340 τόνων για επτά μήνες είναι υπερβολικά χαμηλή για να καταστήσει δυνατή την αποδοτική εκμετάλλευση έστω και ενός μόνο εργοστασίου μεταποιήσεως ζάχαρης κατά τη διάρκεια εφαρμογής του προσβαλλομένου κανονισμού. Ακόμη και αν ο περιορισμός των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ήταν αναγκαίος, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή έπρεπε να είχε λάβει υπόψη, στον προσβαλλόμενο κανονισμό, τα συμφέροντα των υφισταμένων στις ΥΧΕ επιχειρήσεων ζάχαρης και να είχε ορίσει ποσόστωση σε επίπεδο που θα επέτρεπε σε αυτές τις επιχειρήσεις να διατηρηθούν στην αγορά.

182 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή εξήγησε στην ένατη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού:

«[...] είναι σκόπιμο να περιοριστεί η σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ για τα προϊόντα που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1701, 1806 10 30 και 1806 10 90 σε μέγιστη ποσότητα 3 340 τόνων ζάχαρης, η οποία αντιπροσωπεύει το άθροισμα των υψηλότερων ετήσιων ποσοτήτων των εισαγωγών των σχετικών προϊόντων οι οποίες διαπιστώθηκαν κατά την τριετία που προηγήθηκε του έτους 1999 [...]».

183 Από τις στατιστικές της Eurostat προκύπτει ότι οι εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ ανέρχονταν σε 2 251,1 τόνους το 1996 και σε 10 372,20 τόνους το 1997. Για το 1996 και 1997 δεν υφίστανται ωστόσο, ακριβείς στατιστικές όσον αφορά τις εισαγωγές ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Συγκεκριμένα, πριν από τη θέση σε ισχύ του κανονισμού 2553/97, στις 17 Δεκεμβρίου 1997, με την εισαγωγή ειδικού πιστοποιητικού εισαγωγής για τη ζάχαρη που υπάγεται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ, δεν ήταν δυνατόν να γίνει διάκριση μεταξύ των εισαγωγών που υπάγονταν στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ και των εισαγωγών που υπάγονταν στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

184 Όσον αφορά τις εισαγωγές μιγμάτων καταγωγής ΥΧΕ, οι στατιστικές της Eurostat αποδεικνύουν ότι ήταν μηδενικές το 1996 και ανέρχονταν σε 877,7 τόνους το 1997.

185 Το 1998, οι εισαγωγές ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ήταν 2 528,93 τόνοι και οι εισαγωγές μιγμάτων με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ήταν 1 260,9 τόνοι.

186 Η Επιτροπή εξηγεί ότι βασίστηκε, προκειμένου να υπολογίσει την ποσόστωση 3 340 τόνων που θεσπίζεται με το άρθρο 1 του προσβαλλομένου κανονισμού, σε όγκο εισαγωγών ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ που για το 1997 εκτιμάται, ελλείψει ακριβών στατιστικών, σε 4 465 τόνους. Αυτός ο αριθμός αντιστοιχεί στην ποσότητα ζάχαρης Γ που εξήχθη προς την Αρούμπα και τις Ολλανδικές Αντίλλες το 1997. Για τις εισαγωγές μιγμάτων, ως σημείο αναφοράς χρησίμευσαν οι εισαγωγές του 1998, ήτοι 1 260,9 τόνοι. Αναγόμενοι στον αριθμό των μηνών που αντιστοιχεί στη διάρκεια ισχύος του μέτρου διασφαλίσεως, αυτός ο όγκος αντιστοιχεί πράγματι σε 3 340 τόνους.

187 Ενόψει των προεκτεθέντων, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η Επιτροπή ορθώς διαπίστωσε, στην αιτιολογική σκέψη 9 του προσβαλλομένου κανονισμού, ότι η ποσόστωση των 3 340 τόνων ορίστηκε βάσει του αυξημένου όγκου εισαγωγών των οικείων προϊόντων που διαπιστώθηκε κατά τα τρία έτη που προηγήθηκαν του 1999.

188 Οι προσφεύγουσες δεν βάλλουν κατά του υπολογισμού των εισαγωγών ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ για το 1997 που έκανε η Επιτροπή. Αφενός, δεν υφίστανται στατιστικές για τις εισαγωγές ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ για το 1997. Επομένως, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να ισχυρίζονται ότι οι 4 465 τόνοι που προέβαλε η Επιτροπή αφίστανται των στατιστικών της Eurostat. Αφετέρου, ο υπολογισμός του όγκου των εισαγωγών ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ βάσει του όγκου της εξαχθείσας προς την Αρούμπα και τις Ολλανδικές Αντίλλες ζάχαρης Γ είναι εύλογος. Πράγματι, προκειμένου να επωφελούνται της σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, οι εγκατεστημένες στις ΥΧΕ επιχειρήσεις πρέπει να προμηθεύονται κοινοτική ζάχαρη.

189 Εν πάση περιπτώσει, ο υπολογισμός του όγκου των εισαγωγών στην Κοινότητα υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ για το 1997 αποδεικνύεται ευνοϊκός για τις προσφεύγουσες. Πράγματι, μπορεί να θεωρηθεί ότι σχεδόν το σύνολο των 10 372,20 τόνων ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ-ΕΚ/ΥΧΕ και ΑΚΕ/ΥΧΕ — που εισήχθησαν στην Κοινότητα το 1997, ήταν ζάχαρη υπαγόμενη στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ. Όπως άλλωστε υπογραμμίζουν οι προσφεύγουσες, η παραγωγή ζάχαρης υπαγόμενης στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ είναι βιομηχανική δραστηριότητα που αναπτύχθηκε μετά την έκδοση της αποφάσεως 97/803, στις 24 Νοεμβρίου 1997, η οποία κατέστησε πρακτικά αδύνατες τις εξαγωγές υπαγόμενης στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ ζάχαρης.

190 Επιπλέον, ο υπολογισμός του όγκου των εισαγωγών στην Κοινότητα ζάχαρης υπαγόμενης στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ βάσει της εξαχθείσας το 1997 προς την Αρούμπα και τις Ολλανδικές Αντίλλες ποσότητας ζάχαρης Γ είναι ευνοϊκός για τις προσφεύγουσες εφόσον δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι ένα μέρος της εισαγομένης στις ΥΧΕ ζάχαρης Γ προορίζεται για εγχώρια κατανάλωση. Επιπλέον, πρέπει να σημειωθεί ότι για το 1998, για το οποίο υφίστανται επίσημες στατιστικές σχετικά με τις εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ οι εισαγόμενες ποσότητες ήταν μόνο 2 528,93 τόνοι και επομένως πολύ μικρότερες από τις εκτιμήσεις της Επιτροπής για το 1997.

191 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 εξηγεί ωστόσο ότι ο σύνδεσμος μεταξύ της ζάχαρης Γ που εξήχθη προς τις ΥΧΕ και της ζάχαρης που εισήχθη υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ είναι αβέβαιος. Ισχυρίζεται, συναφώς, ότι οι κοινοτικοί προμηθευτές ζάχαρης, προκειμένου να αποφύγουν τα αντίποινα εκ μέρους των κοινοτικών παραγωγών, που είχαν αποφασίσει να μην προμηθεύουν πλέον την Αρούμπα με ζάχαρη Γ, μετέβαλαν πολλάκις τον προορισμό της εξαχθείσας ζάχαρης Γ.

192 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η απόφαση που έλαβαν οι κοινοτικοί παραγωγοί μεσολάβησε, κατά την προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00, στις 15 Οκτωβρίου 1999. Επομένως, αυτή η απόφαση προδήλως δεν μπόρεσε να επηρεάσει τις εξαγωγές ζάχαρης Γ προς τις ΥΧΕ το 1997, βάσει των οποίων υπολογίστηκε η ποσόστωση του προσβαλλομένου κανονισμού.

193 Τέλος, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη τα συμφέροντα των παραγωγών ζάχαρης των ΥΧΕ καθόσον δεν ανέστειλε πλήρως τις εισαγωγές ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Αντιθέτως, θέσπισε, με το άρθρο 1 του προσβαλλομένου κανονισμού, ποσόστωση 3 340 τόνων βάσει του υψηλοτέρου επιπέδου εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων για την περίοδο 1996-1998.

194 Ενόψει των προεκτεθέντων και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι ο περιορισμός του ελέγχου του κοινοτικού δικαστή επιβάλλεται ιδίως όταν η Επιτροπή πρέπει να συμφιλιώσει αντικρουόμενα συμφέροντα — εν προκειμένω, την προστασία της κοινής οργανώσεως των αγορών, αφενός, και την προστασία των συμφερόντων των ΥΧΕ και των εγκατεστημένων στις ΥΧΕ επιχειρήσεων αφετέρου — το Πρωτοδικείο καταλήγει ότι η Επιτροπή δεν παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας καθόσον περιόρισε τις εισαγωγές ζάχαρης ή μιγμάτων, υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, σε 3 340 τόνους για τη διάρκεια εφαρμογής του προσβαλλομένου κανονισμού.

195 Τέλος, και πέμπτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι το άρθρο 2, παράγραφος 3, του προσβαλλομένου κανονισμού, που ορίζει ότι «οι αιτήσεις πιστοποιητικών

εισαγωγής συνοδεύονται από αντίγραφα των πιστοποιητικών εξαγωγής», παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας. Αυτή η διάταξη εμποδίζει στην πράξη τις προσφεύγουσες να επωφεληθούν της επιβληθείσας από τον ίδιο κανονισμό ποσοστώσεως. Συγκεκριμένα, βάσει αυτής της διατάξεως, οι προσφεύγουσες υποχρεούνται να αγοράσουν ζάχαρη κοινοτικής καταγωγής (σε τιμή ανώτερη από την παγκόσμια τιμή λόγω της πριμοδοτήσεως που συνδέεται με αυτή την καταγωγή, της καλουμένης «golden premium»), και να την εξαγάγουν στη συνέχεια προς την Κοινότητα, ενώ δεν είναι ακόμη βέβαιες ότι αυτή η ποσότητα θα μπορέσει να πωληθεί και να εισαχθεί στην Κοινότητα κατόπιν κατεργασίας ή μεταποιήσεως σε ζάχαρη και σε μίγματα που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

196 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή ευλόγως επέβαλε τη προϋπόθεση που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του προσβαλλομένου κανονισμού, εφόσον αυτή η προϋπόθεση διασφαλίζει ότι οι αιτήσεις εισαγωγής που υποβλήθηκαν στο πλαίσιο του προσβαλλομένου κανονισμού αφορούν ζάχαρη που πράγματι υπάγεται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

197 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

*Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του προτιμησιακού καθεστώτος των προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ*

198 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο σ', ΕΚ και των διατάξεων του τέταρτου μέρους της Συνθήκης ΕΚ (ιδίως του άρθρου 183, παράγραφος 1), τα κοινοτικά όργανα πρέπει να λαμβάνουν υπόψη την αρχή της ιεραρχίας των προτιμήσεων. Βάσει αυτής της αρχής, τα όργανα δεν μπορούν να θέτουν τα εμπορεύματα καταγωγής ΥΧΕ σε κατάσταση δυσμενέστερη από εκείνη των εμπορευμάτων ΑΚΕ ή άλλων χωρών (απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 45 ανωτέρω, σκέψεις 91 και 142).

199 Πρώτον, οι προσφεύγουσες τονίζουν ότι το άρθρο 213 της συμβάσεως του Lomé αποκλείει εντελώς τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως για τη ζάχαρη. Η έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού παραβιάζει, επομένως, το προτιμησιακό καθεστώς που απολαμβάνουν οι ΥΧΕ σε σχέση με τις χώρες ΑΚΕ.

200 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 συγκρίνει επίσης το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ με άλλες διατάξεις διασφαλίσεως. Υπογραμμίζει ότι το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 2038/1999, που δεν εφαρμόζεται στις εμπορικές συναλλαγές με τις ΥΧΕ απαιτεί, προκειμένου η Επιτροπή να μπορεί να λάβει μέτρα διασφαλίσεως, την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ των εισαγωγών από τρίτες χώρες και των διαταραχών στην κοινοτική αγορά. Οι συμφωνίες με τρίτες χώρες όπως το Μαρόκο απαιτούν, έτσι, την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ των εισαγωγών από την εν λόγω χώρα και των κοινοτικών προβλημάτων (συμφωνία συνδέσεως της 26ης Φεβρουαρίου 1996 με το Μαρόκο, ΕΕ 2000, L 70, σ. 2). Αυτή η προσφεύγουσα καταλήγει ότι, εφόσον οι ΥΧΕ απολαμβάνουν του μέγιστου βαθμού προτιμήσεως, η Επιτροπή πρέπει να αποφεύγει τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ έναντι των εισαγωγών καταγωγής ΥΧΕ όταν οι προϋποθέσεις λήψεως αυτών των μέτρων δεν πληρούνται όσον αφορά τις εισαγωγές που προέρχονται από τρίτες, λιγότερο ευνοούμενες, χώρες.

201 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι, βάσει του πρωτοκόλλου 8 της συμβάσεως του Lomé, η Κοινότητα παραχώρησε στις χώρες ΑΚΕ ποσόστωση μεγαλύτερη από 1,7 εκατομμυρία τόνους ζάχαρης, που αυτές μπορούν να εισάγουν στην Κοινότητα, εν όλω ή εν μέρει, άνευ δασμών και έναντι εγγυημένης τιμής. Περιορίζοντας τις εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, σε 3 340 τόνους για εφτά μήνες, η Κοινότητα παραβίασε την αρχή κατά την οποία τα εμπορεύματα καταγωγής ΥΧΕ δεν μπορούν να υπάγονται σε καθεστώς δυσμενέστερο από ό,τι τα προϊόντα που προέρχονται από χώρες ΑΚΕ ή άλλες τρίτες χώρες.

202 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι ο κοινοτικός δικαστής, στο πλαίσιο του ελέγχου του, πρέπει να περιοριστεί στον έλεγχο του αν η Επιτροπή, η οποία διέθετε εν προκειμένω

ευρεία διακριτική ευχέρεια, υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως εκδίδοντας τον προσβαλλόμενο κανονισμό (απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 164 ανωτέρω, σκέψη 112).

203 Ακόμη και αν τα προϊόντα καταγωγής ΥΧΕ απολαύουν, βάσει του τέταρτου μέρους της Συνθήκης, προτιμησιακού καθεστώτος, το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν ήδη κρίνει ότι το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, που επιτρέπει στην Επιτροπή να λαμβάνει μέτρα διασφαλίσεως, δεν παραβιάζει καμία αρχή του τέταρτου μέρους της Συνθήκης, απλώς και μόνον επειδή υπάρχει (απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 53 ανωτέρω, σκέψη 40). Επομένως, από την απλή λήψη μέτρου διασφαλίσεως βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ δεν μπορεί να συναχθεί παράβαση του προτιμησιακού καθεστώτος των προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ.

204 Όσον αφορά το καθεστώς της ζάχαρης στη σύμβαση του Lomé, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, στο όγδοο πρωτόκολλο που επισυνάπτεται σε αυτή τη σύμβαση, η Επιτροπή δεσμεύεται έναντι των χωρών ΑΚΕ να αγοράσει ζάχαρη σε εγγυημένες τιμές και να εισαγάγει συγκεκριμένη ετήσια ποσότητα ζάχαρης (1,7 εκατομμύρια τόνους). Αυτές οι εισαγωγές γίνονται εν όλω ή εν μέρει άνευ δασμών. Προκειμένου να αποφευχθεί αυτή η εγγύηση να αποβεί νεκρό γράμμα, το άρθρο 313 της συμβάσεως του Lomé προβλέπει ότι η ρήτρα διασφαλίσεως (άρθρο 177 της συμβάσεως του Lomé) δεν εφαρμόζεται στο πλαίσιο του πρωτοκόλλου αριθμός 8.

205 Αντιθέτως, βάσει του άρθρου 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, όλα τα προϊόντα καταγωγής ΥΧΕ, και επομένως κατ' αρχήν και η ζάχαρη, γίνονται δεκτά προς εισαγωγή στην Κοινότητα άνευ δασμών. Η ζάχαρη καταγωγής ΥΧΕ απολαύει, επομένως, σαφώς προτιμησιακού καθεστώτος σε σχέση με τη ζάχαρη ΑΚΕ. Το γεγονός ότι η Επιτροπή λαμβάνει ένα μέτρο διασφαλίσεως — μέτρο εκ φύσεως προσωρινό — δεν μεταβάλλει αυτή την κατάσταση πραγμάτων. Το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει ακόμη, συναφώς, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά μόνον τη ζάχαρη και τα μίγματα που εισάγονται υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Δεν επιβάλλει ανώτατο όριο στις εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ κατά τους συνήθεις κανόνες καταγωγής, στην περίπτωση που υφίσταται τέτοια παραγωγή.

206 Το επιχείρημα που αντλείται από το προτιμησιακό καθεστώς της ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ σε σχέση με τη ζάχαρη καταγωγής ΑΚΕ πρέπει επομένως να απορριφθεί.

207 Για τους ίδιους λόγους, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να αντλήσουν επιχείρημα από τις ρήτρες διασφαλίσεως που περιέχονται στις συμφωνίες που η Κοινότητα έχει συνάψει με ορισμένες τρίτες χώρες.

208 Εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ δεν διακρίνεται ουσιωδώς από τις άλλες ρήτρες διασφαλίσεως που μπορούν να απαιτούν την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ των εν λόγω εισαγωγών και των επελθουσών δυσχερειών. Συγκεκριμένα, όταν το Δικαστήριο έκρινε, στην απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 53 ανωτέρω (σκέψη 47), ότι, «όσον αφορά τη δεύτερη περίπτωση [του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ], δεν απαιτείται οι δυσχέρειες να προκύπτουν από την εφαρμογή της αποφάσεως ΥΧΕ», δεν κατάργησε την προϋπόθεση ότι τα μέτρα διασφαλίσεως πρέπει να μπορούν να εξαλείφουν ή να μετριάζουν τις ανακύψασες δυσχέρειες. Ελλείψει συνδέσμου μεταξύ των δυχερειών και των ληφθέντων μέτρων, τα τελευταία είναι δυσανάλογα και παραβιάζουν το άρθρο 109, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως ΥΧΕ (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Alber στην απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 53 ανωτέρω, Συλλογή 1999, σ. I-773, σημείο 67).

209 Εν προκειμένω, η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ της αλματώδους αυξήσεως των εισαγωγών εντός της Κοινότητας ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και της απειλής επιδεινώσεως του τομέα της ζάχαρης στην Κοινότητα (βλ., ανωτέρω, σκέψεις 122 έως 155). Ο περιορισμός αυτών των εισαγωγών μπορεί επομένως να εξαλείψει ή να μετριάσει τις επελθούσες δυσχέρειες.

210 Ενόψει αυτών των διαπιστώσεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν είχε ως συνέπεια να περιαγάγει τις χώρες ΑΚΕ και τις τρίτες χώρες σε ανταγωνιστική θέση σαφώς ευμενέστερη από ό,τι τις ΥΧΕ.

211 Επομένως, ούτε ο τρίτος λόγος ακυρώσεως είναι βάσιμος.

*Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της συμφωνίας περί διασφαλίσεων*

212 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός παραβιάζει στο άρθρο 2 της συμφωνίας περί διασφαλίσεων που ορίζει τα εξής:

«1. Ένα μέλος δύναται να εφαρμόζει μέτρα διασφάλισης έναντι συγκεκριμένου προϊόντος μόνο εφόσον έχει καταλήξει στο συμπέρασμα, κατ' εφαρμογήν των διατάξεων που ακολουθούν, ότι το εν λόγω προϊόν εισάγεται στο έδαφός του σε τόσο μεγάλες ποσότητες, είτε σε απόλυτα μεγέθη είτε εν συγκρίσει με την εγχώρια παραγωγή, και υπό τέτοιες συνθήκες, ώστε να προκαλείται ή να δημιουργείται ο κίνδυνος να προκληθεί σοβαρή ζημία στον εγχώριο κλάδο παραγωγής ομοειδών ή ευθέως ανταγωνιστικών προϊόντων.

[...]»

213 Η οικεία προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ πρέπει να ερμηνευθεί υπό το φως των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη συμφωνία περί διασφαλίσεων. Επομένως, η παράβαση του άρθρου 2 του τελευταίου συνιστά επίσης παράβαση του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ.

214 Κατά τη συνεδρίαση, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 υποστήριξε ακόμη ότι η Αρούμπα και οι Ολλανδικές Αντίλλες είναι μέλη των ΑΚΕ και ότι, όσον αφορά τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες ΑΚΕ, οι ΥΧΕ συνιστούν τρίτες χώρες σε σχέση με την Κοινότητα. Η συμφωνία περί διασφαλίσεων εφαρμόζεται επομένως στις σχέσεις μεταξύ των ΥΧΕ και της Κοινότητας.

215 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, λόγω της φύσεως και της οικονομίας τους, οι συμφωνίες ΠΟΕ δεν περιλαμβάνονται, καταρχήν, στους κανόνες βάσει των οποίων το Δικαστήριο ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων των κοινοτικών οργάνων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1999, C-149/96, Πορτογαλία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. I-8395, σκέψη 47, και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 164 ανωτέρω, σκέψη 53). Το ίδιο ισχύει όταν η κοινοτική πράξη που υπάγεται στην κρίση του κοινοτικού δικαστή περιορίζει τις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ της Κοινότητας και των ΥΧΕ (βλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 164 ανωτέρω, σκέψεις 53 έως 56), ανεξαρτήτως της θέσεως των τελευταίων στο πλαίσιο των ΠΟΕ. Μόνο στην περίπτωση που πρόθεση της Κοινότητας είναι να εκπληρώσει ειδική υποχρέωση που αναλήφθηκε στο πλαίσιο του ΠΟΕ, ή στην περίπτωση που η κοινοτική πράξη ρητώς παραπέμπει στις συγκεκριμένες διατάξεις των συμφωνιών ΠΟΕ, εναπόκειται στο Δικαστήριο να ελέγχει τη νομιμότητα της σχετικής κοινοτικής πράξεως με βάση τους κανόνες του ΠΟΕ (αποφάσεις Πορτογαλία κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 49, και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-301/97, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 164 ανωτέρω, σκέψη 54).

216 Ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αποβλέπει στη διασφάλιση της εκτελέσεως στην κοινοτική έννομη τάξη μιας ειδικής υποχρεώσεως στο πλαίσιο του ΠΟΕ, ούτε παραπέμπει ρητώς σε συγκεκριμένες διατάξεις των συμφωνιών ΠΟΕ. Έχει ως αντικείμενο μόνο τη θέσπιση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, μέτρων διασφαλίσεως κατά την εισαγωγή ζάχαρης και μιγμάτων καταγωγής ΥΧΕ προκειμένου να θεραπεύσει τις ανακύψασες δυσχέρειες.

217 Επομένως, η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-94/00 κακώς υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 2 της συμφωνίας περί διασφαλίσεων.

218 Ακόμη και αν το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ πρέπει, κατά το μέτρο του δυνατού, να ερμηνευθεί υπό το φως του γράμματος και του σκοπού της συμφωνίας περί διασφαλίσεων (βλ., υπό αυτή την έννοια, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της

16ης Ιουνίου 1998, C-53/96, Hermès, Συλλογή 1998, σ. I-3603, σκέψη 28, και της 14ης Δεκεμβρίου 2000, C-300/98 και C-392/98, Dior κ.λπ., Συλλογή 2000, σ. I-11307, σκέψη 47), επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς την ύπαρξη σχέσεως μεταξύ της αλματώδους αυξήσεως των εισαγωγών ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και την απειλή επιδεινώσεως του τομέα της ζάχαρης στην Κοινότητα (βλ. ανωτέρω, σκέψεις 122 έως 155).

219 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

*Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης*

220 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 παρατηρεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν ορίζει μεταβατικό καθεστώς για τη ζάχαρη και τα μίγματα που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και ευρίσκονταν ήδη καθοδόν προς την Κοινότητα κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού. Κατά την προσφεύγουσα και την Ολλανδική Κυβέρνηση, δεν υφίστατο επιτακτικό δημόσιο συμφέρον που θα μπορούσε να δικαιολογήσει το γεγονός ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν όρισε μεταβατικά μέτρα για τα εμπορεύματα που βρίσκονταν ήδη καθοδόν προς την Κοινότητα (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουλίου 1997, C-183/95, Affish, Συλλογή 1997, σ. I-4315, σκέψη 57).

221 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 ισχυρίζεται ότι, κατά τον χρόνο ενάρξεως της ισχύος του προσβαλλομένου κανονισμού, εμπορεύματά της βρίσκονταν καθοδόν από την Αρούμπα προς πελάτες στην Κοινότητα. Αυτά τα εμπορεύματα αντιμετώπισαν κατά την άφιξή τους τους περιορισμούς του προσβαλλομένου κανονισμού. Παραλείποντας να λάβει υπόψη τα συμφέροντα της προσφεύγουσας κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (αποφάσεις του Δικαστηρίου Πειραϊκή Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 52 ανωτέρω, και της 26ης Ιουνίου 1990, C-152/88, Sofrimport κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2477).

222 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι οι επιχειρηματίες ευλόγως έχουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι τα εμπορεύματά τους που βρίσκονται ήδη καθοδόν προς την Κοινότητα δεν θα παραπεμφθούν κατά την άφιξή τους στην Κοινότητα, εκτός αν υφίσταται επιτακτικό δημόσιο συμφέρον (αποφάσεις Sofrimport κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στην προηγούμενη σκέψη, σκέψη 16, και Affish, προπαρατεθείσα στη σκέψη 220 ανωτέρω, σκέψη 57).

223 Κατόπιν γραπτής ερωτήσεως του Πρωτοδικείου, η προσφεύγουσα εξήγησε, με έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2001 ότι κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού 2 580 τόνοι ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ ευρίσκονταν καθοδόν προς την Κοινότητα.

224 Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν εμπόδισε την προσφεύγουσα να εισαγάγει τα οικεία εμπορεύματα. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα αναγνώρισε στο από 5 Δεκεμβρίου 2001 έγγραφό της ότι μπόρεσε να εισαγάγει, κατά τη διάρκεια της ισχύος του προσβαλλομένου κανονισμού, συνολική ποσότητα 3 035,9 τόνων ζάχαρης με σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

225 Υπό αυτές τις συνθήκες, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης πρέπει να απορριφθεί.

*Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας*

226 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 υπενθυμίζει ότι το άρθρο 108β της αποφάσεως ΥΧΕ, που θεσπίστηκε από το Συμβούλιο με την απόφαση ΥΧΕ του 1997 (βλ., ανωτέρω, σκέψη 16), αποκλείει σχεδόν εντελώς την εισαγωγή στην Κοινότητα ζάχαρης υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ. Το Συμβούλιο δε

θέλησε, ωστόσο, να περιορίσει τη σώρευση καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ στη ζάχαρη. Με την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, η Επιτροπή εμπόδισε τα αποτελέσματα της αποφάσεως ΥΧΕ που επιθυμούσε το Συμβούλιο. Το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ δεν απονέμει, πράγματι, στην Επιτροπή τη διακριτική ευχέρεια να «διορθώσει» μια απόφαση του Συμβουλίου.

227 Αυτή η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ακόμη ότι ο κανονισμός 2423/1999 είχε περιορισμένη διάρκεια που συνδεόταν με τη λήξη της ισχύος της αποφάσεως ΥΧΕ, της 29ης Φεβρουαρίου 2000. Τον Νοέμβριο του 1999, η Επιτροπή προετίθετο να προτείνει στο Συμβούλιο να θεσπίσει, με την απόφαση περί παρατάσεως της αποφάσεως ΥΧΕ, περιορισμούς στις εισαγωγές προς την Κοινότητα ζάχαρης που υπαγόταν στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, όταν διαφάνηκε ότι το Συμβούλιο δεν θα κατόρθωνε να εκδώσει απόφαση περί παρατάσεως της αποφάσεως ΥΧΕ που θα περιείχε τους περιορισμούς που επιχειρούσε η Επιτροπή, η τελευταία αποφάσισε να επιδιώξει τους σκοπούς της με μέτρα διασφαλίσεως παρά το γεγονός ότι οι περιστάσεις στο τέλος του Φεβρουαρίου 2000 δεν ήταν διαφορετικές από εκείνες που υφίσταντο τον Νοέμβριο του 1999.

228 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι μια πράξη είχε εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνο όταν εμφανίζεται, βάσει αντικειμενικών, λυσιτελών και συνεκτικών ενδείξεων, ότι εκδόθηκε με αποκλειστικούς ή, τουλάχιστον, πρωταρχικούς σκοπούς διαφορετικούς από αυτούς που επικαλείται το καθού όργανο ή με σκοπό την καταστρατήγηση μιας διαδικασίας που προβλέπει ειδικά η Συνθήκη (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιουνίου 1997, C-285/94, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-3519, σκέψη 52· απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 1995, Τ-143/89, Ferriere Nord κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-917, σκέψη 68).

229 Επιβάλλεται καταρχάς η διαπίστωση ότι το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ απονέμει στην Επιτροπή την αρμοδιότητα λήψεως μέτρων διασφαλίσεως έναντι των εισαγωγών καταγωγής ΥΧΕ μεταξύ άλλων όταν «προκύπτουν δυσχέρειες, που ενέχουν τον κίνδυνο επιδεινώσεως ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας».

230 Στη συνέχεια, από την ανάλυση που έγινε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, προκύπτει ότι η Επιτροπή ορθώς εκτίμησε ότι οι ανακύψασες δυσχέρειες ενείχαν κίνδυνο επιδεινώσεως του κοινοτικού τομέα ζάχαρης.

231 Η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο από το οποίο προκύπτει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν εκδόθηκε με σκοπό την αποφυγή της επιδεινώσεως του τομέα της κοινοτικής ζάχαρης.

232 Επιπλέον, το γεγονός ότι το Συμβούλιο θέσπισε, με το άρθρο 108β της αποφάσεως ΥΧΕ, ποσοτικό περιορισμό για τη ζάχαρη που υπάγεται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ ουδόλως επηρεάζει την εξουσία που η Επιτροπή αντλεί από το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα διασφαλίσεως για τη ζάχαρη ή για κάθε άλλο προϊόν καταγωγής ΥΧΕ, αν οι προϋποθέσεις για τη λήψη ενός τέτοιου μέτρου πληρούνται.

233 Επομένως, ο έκτος λόγος ακυρώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

*Επί του εβδόμου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ*

234 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-94/00 ισχυρίζεται ότι η αιτιολογία του προσβαλλομένου κανονισμού είναι ανεπαρκής. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν παρέχει επαρκείς εξηγήσεις όσον αφορά τις ανακύψασες δυσχέρειες και την επιδείνωση ή τον κίνδυνο επιδεινώσεως στον τομέα της ζάχαρης. Η Επιτροπή επίσης δεν εξηγεί πώς κατέληξε, στο πλαίσιο του προσβαλλομένου κανονισμού, σε διαφορετική αξιολόγηση αυτών των δυσχερειών από εκείνη που περιείχε ο κανονισμός 2423/1999. Τέλος, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν εξηγεί γιατί το 1999 δεν ελήφθη υπόψη ως έτος αναφοράς για τον ορισμό της ποσοστώσεως εισαγωγής.

235 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η απαιτούμενη βάσει του άρθρου 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να εμφαίνεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του (βλ., ιδίως, την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Οκτωβρίου 1992, C-63/90 και C-67/90, Πορτογαλία και Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-5073, σκέψη 16· την απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Απριλίου 2001, Τ-82/00, BIC κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. II-1241, σκέψη 24). Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63· προπαρατεθείσα απόφαση BIC κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 24).

236 Ο προσβαλλόμενος κανονισμός βασίζεται στη δεύτερη περίπτωση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Ένα μέτρο διασφαλίσεως που λαμβάνεται βάσει αυτής πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 253 ΕΚ εφόσον ορίζει τις «δυσχέρειες» που ανέκυψαν και εφόσον εξηγεί πώς αυτές οι δυσχέρειες ενέχουν τον κίνδυνο «επιδεινώσεως ενός τομέα δραστηριότητας της Κοινότητας ή μιας περιφέρειάς της», εφόσον περιέχει στοιχεία που επιτρέπουν να εξεταστεί η τήρηση της αρχής της αναλογικότητας που προβλέπει το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ.

237 Στις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 4 του προσβαλλομένου κανονισμού, η Επιτροπή εκθέτει τις δυσχέρειες που ανέκυψαν. Εξηγεί, στις αιτιολογικές σκέψεις 5 έως 7 του προσβαλλομένου κανονισμού, τον λόγο για τον οποίο αυτές οι δυσχέρειες ενέχουν τον κίνδυνο αποσταθεροποιήσεως της κοινής οργανώσεως των αγορών ζάχαρης. Στην αιτιολογική σκέψη 9 του προσβαλλομένου κανονισμού, η Επιτροπή εξηγεί τους βαθύτερους λόγους που συνδέονται με τον καθορισμό της ποσοστώσεως 3 340 τόνων. Όσον αφορά τον αποκλεισμό του 1999 ως έτους αναφοράς, εξηγείται στην ένατη αιτιολογική σκέψη ότι πρόκειται για «το έτος κατά το οποίο σημειώθηκε αλματώδης αύξηση των εισαγωγών, για τις οποίες βρίσκεται σε εξέλιξη έρευνα της [...] ΕΥΚΑ λόγω υπονοιών για την ύπαρξη παρατυπιών».

238 Επομένως, ο έβδομος λόγος ακυρώσεως είναι επίσης αβάσιμος.

*Επί της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 2553/97*

239 Οι προσφεύγουσες στις υποθέσεις Τ-110/00 και Τ-159/00 υπενθυμίζουν ότι το άρθρο 2, παράγραφος 2, του προσβαλλομένου κανονισμού εξαρτά τις εισαγωγές στην Κοινότητα ζάχαρης και μιγμάτων που υπάγονται στο καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ από τις λεπτομέρειες των άρθρων 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97. Η έλλειψη νομιμότητας του τελευταίου κανονισμού επηρεάζει τη νομιμότητα του άρθρου 2, παράγραφος 2, του προσβαλλομένου κανονισμού.

240 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας είναι απαράδεκτη εφόσον ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν διασφαλίζει την εφαρμογή του κανονισμού του οποίου προβάλλεται η έλλειψη νομιμότητας.

241 Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι ο κανονισμός 2553/97 δεν αποτελεί τη νομική βάση του προσβαλλομένου κανονισμού. Ωστόσο, εφόσον τα άρθρα 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97 έχουν κριθεί εφαρμοστέα mutatis mutandis στις εισαγωγές ζάχαρης και μιγμάτων υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, ενδεχόμενη έλλειψη νομιμότητας των άρθρων 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97 μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα του άρθρου 2, παράγραφος 2, του προσβαλλομένου κανονισμού. Κατά συνέπεια, αυτές οι διατάξεις μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας βάσει του άρθρου 241 ΕΚ (απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Απριλίου 1999, Τ-305/94 έως Τ-307/94, Τ-313/94 έως Τ-316/94, Τ-318/94, Τ-325/94, Τ-328/94, Τ-329/94 και Τ-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-931, σκέψεις 285 και 286).

242 Οι προσφεύγουσες στις υποθέσεις Τ-110/00 και Τ-159/00 ισχυρίζονται ότι ο κανονισμός 2553/97 εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας εφόσον ούτε το πρωτογενές ούτε το παράγωγο κοινοτικό δίκαιο απονέμουν στην Επιτροπή αρμοδιότητας εκτελέσεως του άρθρου 108β της αποφάσεως ΥΧΕ.

243 Επιβάλλεται καταρχάς η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες δεν προβάλλουν έλλειψη νομιμότητας ειδικά ως προς τις προϋποθέσεις που θέτουν τα άρθρα 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97, που έχουν κριθεί εφαρμοστέα mutatis mutandis βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 2, του προσβαλλομένου κανονισμού. Επικαλούνται αποκλειστικά την έλλειψη αρμοδιότητας της Επιτροπής για την έκδοση του κανονισμού 2553/97.

244 Ωστόσο, αυτό το επιχείρημα των προσφευγουσών, ακόμη και αν ήταν βάσιμο, δεν θα ασκούσε επιρροή στη νομιμότητα του προσβαλλομένου κανονισμού αν αποδεικνυόταν ότι η Επιτροπή ήταν αρμόδια για να περιλάβει στον προσβαλλόμενο κανονισμό διατάξεις όπως εκείνες των άρθρων 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97.

245 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, συναφώς, ότι τα άρθρα 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97 ρυθμίζουν τις λεπτομέρειες εκδόσεως πιστοποιητικών εισαγωγής για τη ζάχαρη που υπάγεται σε καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ.

246 Το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, που απονέμει στην Επιτροπή αρμοδιότητα εκδόσεως των μέτρων διασφαλίσεως στις εμπορικές ανταλλαγές μεταξύ των ΥΧΕ και της Επιτροπής, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιτρέπει στην Επιτροπή να εξαρτά την είσοδο (στην Κοινότητα) των προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ, η εισαγωγή των οποίων περιορίζεται από τις προϋποθέσεις που θεσπίζει το άρθρο 109, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως, από την έκδοση πιστοποιητικού εισαγωγής

προκειμένου να διασφαλίζει την αποτελεσματικότητα του ληφθέντος μέτρου και να θεσπίζει τις λεπτομέρειες εκδόσεως τέτοιων πιστοποιητικών εισαγωγής.

247 Επομένως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Κοινότητα δεν είχε αρμοδιότητα εκδόσεως του κανονισμού 2553/97, μπορούσε, στηριζόμενη απευθείας στο άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, να ορίσει τις λεπτομέρειες εκδόσεως των πιστοποιητικών εισαγωγής για τη ζάχαρη ή τα μίγματα υπό το καθεστώς σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, ενσωματώνοντας mutatis mutandis τα άρθρα 2 έως 6 του κανονισμού 2553/97 στον προσβαλλόμενο κανονισμό.

248 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 2553/97 πρέπει να απορριφθεί.

**Επί των αιτήσεων αποζημιώσεως**

249 Οι προσφεύγουσες στις τρεις υποθέσεις, υποστηριζόμενες από την Ολλανδική Κυβέρνηση, ισχυρίζονται ότι οι φερόμενες παρανομίες στις οποίες στηρίζονται οι λόγοι ακυρώσεως, προκάλεσαν ζημία που η Κοινότητα υποχρεούται να επανορθώσει.

250 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, προκειμένου για εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας αναγνωρίζεται δικαίωμα αποζημιώσεως εφόσον συντρέχουν σωρευτικά τρεις προϋποθέσεις, ήτοι ότι ο παραβιασθείς κανόνας δικαίου αποσκοπεί στην

απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες και ότι η παράβαση είναι κατάφωρη, ότι το υποστατό της ζημίας αποδεικνύεται και, τέλος, ότι υφίσταται άμεσος αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της εκ μέρους του κράτους παραβάσεως και της ζημίας που υπέστησαν τα βλαβέντα πρόσωπα (βλ., σχετικώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 42).

251 Σε ένα κανονιστικό πλαίσιο που χαρακτηρίζεται από την άσκηση ευρείας διακριτικής εξουσίας, η ευθύνη της Κοινότητας μπορεί να στοιχειοθετηθεί μόνον αν το οικείο όργανο παραβίασε, κατά τρόπο πρόδηλο και σοβαρό, τα όρια που επιβάλλονται στην άσκηση των εξουσιών του (απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 53 ανωτέρω, σκέψη 57 και η προπαρατεθείσα νομολογία).

252 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες ουδόλως απέδειξαν ότι η Επιτροπή αγνόησε, εκδίδοντας τον προσβαλλόμενο κανονισμό, προδήλως και σοβαρά τα όρια που επιβάλλονται στην άσκηση των εξουσιών της. Η εξέταση των λόγων που στηρίζουν τις αιτήσεις ακυρώσεως δεν απέδειξε οποιαδήποτε έλλειψη νομιμότητας μιας πράξεως της Επιτροπής κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού.

253 Υπό αυτές τις συνθήκες, ούτε οι αιτήσεις αποζημιώσεως μπορούν να γίνουν δεκτές.

254 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι οι προσφυγές πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

255 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, επιβάλλεται να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

256 Βάσει του άρθρου 87, παράγραφος 4, του κανονισμού διαδικασίας, οι παρεμβαίνοντες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

**1) Συνεκδικάζει τις υποθέσεις T-94/00, T-110/00 και T-159/00 προς έκδοση κοινής αποφάσεως.**

**2) Απορρίπτει τις προσφυγές-αγωγές.**

**3) Κάθε προσφεύγουσα φέρει, εκτός από τα δικαστικά της έξοδα, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, συμπεριλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, στο πλαίσιο της δικής της προσφυγής.**

**4) Οι παρεμβαίνοντες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.**

Jaeger Lenaerts Azizi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 14 Νοεμβρίου 2002.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts